

Welcome
BACK TO
SCHOOL

JURNAL DE LICEU

NR.5
BUCURESTI
2017

LOCUL III
CONCURSUL NATIONAL DE
REVISTE SCOLARE ETAPA PE
SECTOR
2017

REVISTA COLEGIULUI TEHNIC "CAROL I"

COLECTIVUL DE REDACTIE

Director,

Prof. Ing. Văduva Aurelia

Director adjunct,

Nicolof Vali-Ifigenia

Profesori

Prof. Țurcaș Crina Valentina

Prof. Cormoș Geanina Loredana

Prof. Ionescu Roxana

Prof. Motroc George

DESIGN ȘI TEHNOREDACTARE

Analist programator,

Enescu-Ivănuș Cristian

COLABORATORI

PROF. ING. RADU
FARCAȘ
PROF. LEȘE MARIA
ADRIANA
PROF. DRD. ELINOR
DANUSIA POPESCU
PROF. RODICA
DUMITRESCU
PROF. ING.
MIHĂILESCU DOINA
VICTORIA
ȘERBAN LIDIA
MARIANA
RADU CONSTANTIN
DUMITRU GABRIELA
DUNĂ BIANCA
RUSU AMALIA

ȚURCAS PETRU CRISTIAN
UNGUREANU BIANCA
VICTORIA
ȚOGHINĂ LIDIA
VĂDUVA LAVINIA ELENA
IONESCU FLORIN
STAN ALEXANDRU
NIȚĂ GIOVANA
MATEIANU LORENA
ȘERBĂNESCU TIMOTEI
PANAGHIE DAN
UNGUREANU NARCIS
ANDREI

GEORGESCU MARIANA
IONEL ROBERT
ȘERBAN ANDREEA
GAȘPAR ANA MIRUNA
CUCU ALEXANDRA
PREOTEASA MIRUNA
ION ȘTEFAN
BUCĂȚARU HUSEIN
GEAFERI
ILIE IOSIF
NETEJORU GEORGE

CUPRINS

1. VOCEA MEA

- Pasiunile mele.....Pag.2*
Primul an de liceu.....Pag.3
Cine suntem noi?.....Pag.4-5
Internetul – pro sau contra?..Pag.6
I love summer!.....Pag.6

2. CAFENEAUA ARTISTICĂ

- Cafeneaua artistică, Poezii*
Desene cu har.....Pag. 8-9-10
Din ciclul poveștilor horror: Biscuiți cu ciocolată...Pag.11
Interviu cu scriitorul Ion Machidon....Pag.12-13
Recenzie – “Fluturi”, Irina Binder...Pag.14

3. CURIOZITĂȚI

- Dincolo de moarte....Pag.16-17-18*

4. CĂLĂTORII

- În vacanță....Pag.20*
Legende de pe Bosfor..Pag.21
Cap Caliacra....Pag. 22
Foișorul de foc....Pag.23-24-25

5. MĂRTURII

- Despre holocaust, suferință și supraviețuire – interviu cu Liviu Biriș*
Pag. 27-28-29

6. CULTURĂ GENERALĂ

- Monarhia romaneasca si anul 1917..Pag.31-32-33*
Despre fotografie, dagherotipie...Pag.34-35-36
Pentru adolescenți isteți....Pag.37-38-39

7. JOCURILE MINȚII

- Jocuri de ieri și de azi..Pag.41-42-43*
Golful de cuvinte...Pag.44

8. HOBBY-URI

- Interviu cu un sportiv – Ion Andrei..Pag.46*
Despre grafitti...Pag.47
Unde plecăm de acasă?....Pag.48-49

9. GLUME...Pag.51

FINDING YOUR
*passion &
purpose*
AGAIN!

VOCEA

MEA

PASIUNILE MELE

Șerban Andreea, clasa a X-a C

Bună ziua, mă numesc Andreea și am terminat clasa a IX-a. A fost un an școlar greu care m-a îndepărtat destul de mult de marile mele pasiuni. Dansul este favoritul meu, este ocupația mea zilnică în timpul liber. Este un mod de a-mi îndepărta toate energiile negative acumulate în timp. Mă ajută să-mi regăsesc liniștea sufletească. Literatura este și ea una dintre pasiunile mele. Toată lumea mă întreabă ce fac dacă în timpul liber încep să mă plictisesc. Le răspund cu această ocazie că îmi aleg o carte și o citesc rapid deoarece îmi pot imagina cu ușurință întâmplările descrise acolo. În plus, pe lângă lectura propriu-zisă, fiecare capitol al cărții mă ajută la îmbunătățirea vocabularului, dar și a cunoștințelor - parcă aș fi la un concurs de genul „Știi și Câștigi”. Ar trebui să amintesc și relaxarea mintală pe care mi-o induce lectura. Uneori adorm citind.

O altă pasiune a mea o constituie selfie-urile. Veți spune că este o pierdere de timp, dar pentru mine reprezintă crâmpenele din viața mea.

Petrecerile în pijama sunt și ele favoritele mele. Câte subiecte „fierbinti” se dezbat! Câtă ciocolată se mănâncă! La loc de cinste: manichiura și pedichiura, muzica bună și filmele horror. De multe ori visez urât zile în șir după ce vizionez un film horror de bună calitate.

Am lăsat la urmă una dintre cele mai iubite pasiuni - călătoriile, care reprezintă un mod plăcut și relaxant de a ne petrece timpul liber alături de cei dragi. În același timp, este și un mod eficient de dezvoltare psihică și fizică. Uitate sunt nopțile nedormite, monotonia urbană (același traseu parcurs de acasă până la școală și înapoi), temele stresante, testele. Socializez cu diferite tipuri de oameni, descopăr tradițiile și obiceiurile românilor din diferite zone ale țării și chiar leg prietenii cu fel și fel de persoane.

Ador să fiu adolescentă, să nu am grija zilei de mâine și să mă bucur de pasiunile mele.

{ What is
your passion
? }

PRIMUL AN DE LICEU

Prin prisma elevilor de la fosta clasă a IX-a D

A fost un an interesant în care am învățat lucruri noi, datorită profesorilor noștri care au făcut tot posibilul să ne simțim elevi ai liceului, nu boboci pe care nu îi ascuți. Sper ca și colegii mei să înțeleagă că într-un colectiv contează respectul și colaborarea mai presus de orgoliile personale. Mai sper ca și elevii care vor veni la anul în necunoscutul dar frumosul nostru liceu să se integreze cu ușurință, parcurgând cu demnitate etapele din viața de școlar.

Netejoru George

Primul an de liceu a fost un an și bun și rău pentru mine. Când am venit prima oară aici, în liceu, colegii mei mai mari se întrebau: "Oare, nu a greșit școala? / Ce caută acest băiat de clasa a V-a la noi în liceu?" Aceste fraze veneau ca niște cărămizi ce mă loveau direct în suflet deoarece reflectau adevărul înălțimii mele modeste pentru un elev de clasa a IX-a .

Treptat m-am obișnuit cu aceste remarci și am descoperit chiar nenumărate satisfacții. În primul rând eram simpatizat de fete care mă vedeau ca pe o jucărie. În al doilea rând am ajuns la conducerea a consiliului elevilor și am fost ales chiar șeful clasei (ceea ce nu a durat prea mult). Unul dintre cele mai rele lucruri care mi s-au întâmplat a fost eșuarea încercării mele de a organiza o excursie. Neavând transportul asigurat, doamna director Văduva Aurelia nu ne-a mai permis să plecăm. Puteam să mergem și cu microbuzul care ne ducea până la poarta palatului și nu cred că era un capăt de lume dacă procedam în acest fel.

În altă ordine de idei pot spune că uneori eram insuportabil, unii profesori chiar mă enervau, alții aveau răbdare cu mine, dar toate aceste momente au trecut, am devenit un om mai cumpătat și am învățat să apreciez pe toată lumea în funcție de acțiunile lor. Totuși, aș dori să rog cu această ocazie pe domnii profesori ca uneori să nu țipe la noi chiar dacă merităm, să nu ne mai povestească din cum era viața acum "o sută de ani" ca noi să luăm exemplul bun.

Le mulțumesc și profesorilor care au avut răbdarea să stea în clasa noastră și să ne predea și chiar dacă noi am fost de multe ori insuportabili, dumnealor au avut un cuvânt bun de spus.

Anul școlar 2016-2017 a fost și este unul dintre cei mai uimitori ani.

Radu Costi

Pentru mine aventura numită "primul an de liceu" a început pe data de 12 septembrie 2016. Emoția pe care am simțit-o în acea zi a fost foarte mare și se datora faptului că trebuia să cunosc colegi cu care trebuia să petrec încă trei ani din viața mea. Chiar și profesorii mă speriau când veneau foarte serioși la ore și enunțau ce pretenții au de la noi în prag de an nou școlar. Dar am ajuns la concluzia că e bine, cu timpul am constatat că și dumnealor au sentimente, că sunt oameni ca și mine și vor să ne ajute și să ne deschidă mintea.

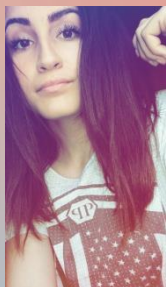
Lucrul cu care mi-a fost foarte greu să mă obișnuiesc a fost trezirea dis de dimineață. Veneam după o lungă perioadă de ore de după amiază. Apoi a durat ceva până am învățat poziția fiecărei clase de curs din liceu. Oricum anul școlar 2016-2017 a fost frumos.

Ungureanu Narcis Andrei

CINE SUNTEM NOI?

Elevii clasei a XII-a B

Suntem niște puncte minusculă în această lume, fiecare având viața lui, pe cât de mică, pe atât de semnificativă. Noi suntem oameni cu sentimente, oameni care încearcă să-și croiască un drum în viață, oameni care încearcă să-i dea vieții rost.

Pentru a putea duce o viață plină de bucurie și fericire este nevoie să ne cunoaștem, să ne înțelegem, să ne respectăm și să ne ajutăm aproapele, pentru a putea trăi împreună, fără a ne face rău unul altuia.

Niță Giovana

Fiecare dintre noi are povestea sa, iar atunci când nu vom mai fi, în îndepărtatul și giganticul univers, vom fi o stea, pierdută printre mii de alte stele, care va străluci purtând amintirile noastre.

Suntem niște elevi, printre milioane de alți elevi cărora le place viața. Pentru a putea avea o viață plină de bucurie și fericire, este nevoie de sacrificiu, de disciplină. Mă refer la frecventarea școlii, la dezvoltarea personală pe care o dobândești numai prin studiu în anii de liceu. Acest lucru presupune renunțarea la multe distracții, la diminuarea numărului de ore petrecute pe facebook, însă răsplata este o viață împlinită.

Mateianu Lorena

Noi ar trebui să ne definim generația. În primul rând, să ne propunem să eliminăm câteva ore pe zi televizorul, internetul și să ne acordăm câteva clipe doar pentru noi și pentru toate minunile care ne înconjoară și pe care le-am ignorat cu desăvârșire. Apoi să încercăm să ne acordăm și timpul necesar studierii anumitor materii către care ne-am orientat în încercarea noastră de a ne configura viitoarea profesie sau meserie.

Am constatat, uitându-mă în jur, cât de gravă este starea oamenilor care nu au nici serviciu, nici casă, nici familie, nici prieteni. De aceea suntem datori să facem tot ceea ce ne stă în putință pentru a avea o existență onorabilă.

Noi nu putem deveni ceea ce vrem să fim, rămânând ceea ce suntem!

Dumitru Gabriela

Orice impresie ai avut despre tine însuși, indiferent dacă te-ai supraapreciat sau subapreciat, nu reprezintă cine ești tu de fapt. Este doar un gând, adevărul despre cine ești nu poate fi gândit, pentru că tu ești sursa tuturor gândurilor – adevărul despre cine ești nu poate fi numit sau definit.

Cine ești tu cu adevărat? Ești vreo imagine care îți apare în minte? Ești vreo senzație care îți apare în corp? Ești ceva ce altcineva a spus că ești? Acestea sunt câteva dintre modurile prin care te poți identifica greșit.

Toate aceste definiții se scriu și se șterg, se nasc și mor.

Adevărul despre cine ești nu apare și dispare. Este prezent dinainte de naștere, pe parcursul vieții și după moarte.

Ca să descoperi cine ești tu, nu este necesar, este dreptul tău din naștere.

Dună Bianca

Aparent, încă o clasă dintr-o altă școală obișnuită. Cine suntem? Ne cunoaștem? Ne respectăm? Adevărul este că nu ne cunoaștem toți extraordinar de bine, că avem și noi momentele și scăpările noastre, însă suntem uniți, ne respectăm și suntem un exemplu. Noi suntem clasa a XII-a B a Colegiului Tehnic „Carol I”.

Rusu Amalia

Noi, elevii Colegiului Tehnic „Carol I”, suntem un colectiv care își dorește independență, ne dorim să nu depindem de nimeni, dar suntem dependenți unii de alții.

Venim la liceu pentru socializare cu colegii de la clase mari și mici, pentru că este o perioadă de formare a caracterului, în care construim prietenii.

Suntem în etapa în care ne îndrăgostim, cea mai frumoasă trăire a adolescenței fiind frumoșii ani de liceu.

Dacă vrem să fim liberi, trebuie să avem mulți prieteni.

Șerbănescu Timotei

Sunt doar un om ca toți ceilalți. Un om cu calități și cu defecte, un om care s-ar mândri cu câteva fapte bune, dar rușinat de unele fapte care nu-i fac cinste. Un om cu greșeli ca toți oamenii. Un om cu inimă mare și multe vise.

Sunt și o persoană care a avut căderi, care a mințit, care a vorbit de rău, care a judecat fără să cunoască faptele. Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă și că măcar unele gesturi ne pot bucura și ne pot aduce fericirea mult visată. În final, acesta sunt eu.

Stan Alexandru

INTERNETUL - PRO SAU CONTRA

Cucu Alexandra, clasa a X-a C

Bună ziua tuturor! Mă numesc Alexandra și m-aș caracteriza ca o fată timidă care maschez acest neajuns cu un comportament uneori agresiv. Dar vreau să comunic cu cei din jur și uneori nu reușesc așa cum mi-aș dori. Atunci mă refugiez pe Internet care este un extraordinar mediu educativ și informativ. Izolarea nu mai există, accesul la filme, muzică, jocuri este nelimitat.

Tot cu ajutorul Internetului se comunică rapid între punctele cele mai îndepărtate la nivel global. Vremea nu mai are secrete, comunicarea cu instituțiile publice și companiile private este accesibilă oricărui cetățean.

O altă tentație este poșta electronică. Ce de mesaje se trimit! Dar nu se poate compara cu Whatsapp sau Messenger. Se scriu adevărate romane pe aceste siteuri. Degetele alunecă rapid pe tastatură, cuvintele zboară, orele zboară, ziua trece.

Tocmai de aceea, uneori Internetul se poate transforma într-un real pericol: pierzi timp prețios, departe de realitatea imediată, poți intra în legătură cu oameni certați cu legea și exemplele pot continua.

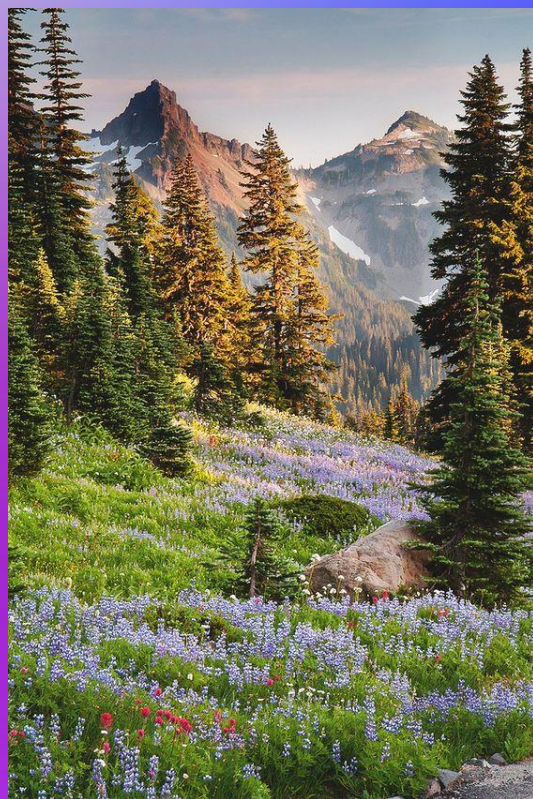
De aceea recomand – măsură în toate...totuși ar trebui să încep chiar eu să fac acest lucru. Dar și mâine e o zi...

I LOVE SUMMER!

Preoteasa Miruna, clasa a X-a B

Bună, eu sunt Miruna, eram în clasa a IX-a în acest liceu și vreau să vă povestesc câte ceva despre primele mele impresii aici. În prima zi am avut emoții foarte mari, nu cunoșteam multe persoane, eram puțin timidă, dar cu timpul mi-am revenit la normal. Recunosc, am crezut că va fi ușor, dar pot spune drept că nu e chiar așa cum credeam. Presupuneam că o să am profesori răi și neînțelegători, dar e fix opusul. Sunt profesori foarte înțelegători, de treabă și foarte drăguți. Cu timpul, nu am băgat de seamă că a trecut primul semestru, eram încântată dar parcă îmi doream să nu treacă așa repede. Să vă spun ce sentiment aveam... păi, pe de-o parte visam să vină vara, să plec în vacanță cu părinții, să mă distrez, dar pe de altă parte îmi doream ca anul școlar să nu ia sfârșit chiar atât de repede. Sentimentul e unul inexplicabil, nu îl pot transmite prin cuvinte... îmi doream foarte mult să vină vara. I love summer!

CAFENEAUA
ARTISTICĂ

.....CAFENEUA ARTISTICĂ.....

În buzunarele năpădite de amintiri ale sufletului

Te caut. Îți caut atingerea,

zâmbetul din colțul ochilor,

Vuietul mării și umbra ta delicată

Trecând pe nisipul ars de asfințit.

Te-am pierdut într-o vreme...nu mai știu când.

Zilele se amestecă ca într-o smoală.

Pășesc. Respir. Trăiesc într-o doară.

Cu tine zburam. Acum, deșirat, mi-a rămas

Să te caut.

CAFENEAUA LITERARA

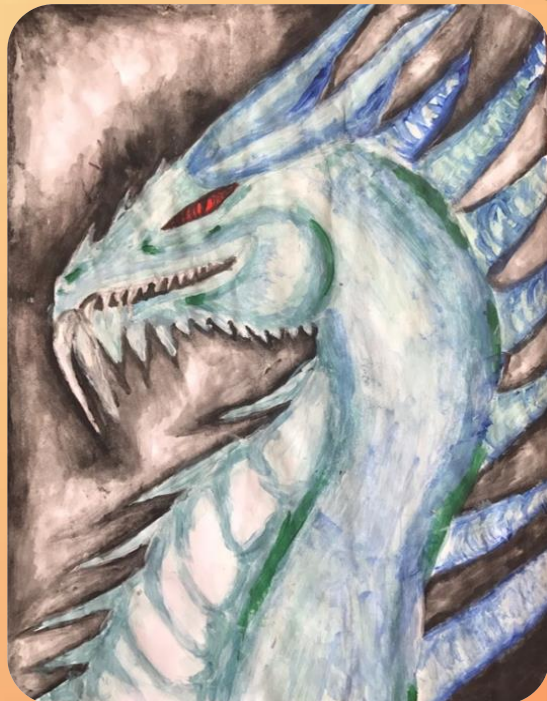
Așteptări

Turcaș Petru Cristian, clasa a X-a B

De cum al școlii prag noi trecem,
Unii ne văd direct savanți,
Iar alții în timpul ce-l petrecem,
Nu văd în noi decât perdanți.

Dar noi cu suflet – temelie,
În viață vă vom dovedi,
Că suntem societății bucurie
O operă de artă putem fi.

Și cartea vieții va conține,
Capitole, cuvinte mari
Iar cei care clădesc destine,
Contribuie să crească oameni tari.

O nouă stea

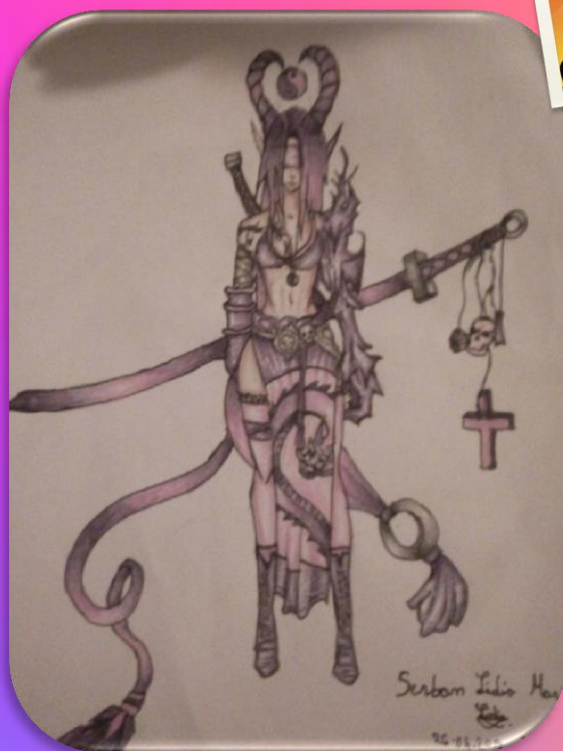
Prof. Turcaș Crina Valentina

Am vrut să fiu o privighetoare,
Să zbor, fericită, spre soare.
Dar, frânte brusc, căzut-au aripile.
Cenușă albă dusă cu valurile.

Am vrut să fiu o bufniță albă,
Să pun chiar lunii dalbă salbă.
Dar codrul adânc, cu ramuri mii,
Mă alungă pe țarmuri pustii.

Aș vrea ca ploaia să spele amintirea
A ceea ce a fost cândva trăirea
Și vise și idei, chiar existența mea
Să se transforme-ndată în neatinsă stea.

Desene realizate de Șerban Lidia Mariana,
clasa a X-a B

DIJ CICLUJ POVEȘTIOR HORROR

Biscuiți cu ciocolată

Radu Constantin, clasa a X-a D

Era o seară de aprilie, cam pe la sfârșit, era ora 22:55 și mi se făcuse poftă de biscuiți cu ciocolată. Noroc că la mine în oraș era un magazin deschis non-stop. Am plecat de acasă și vântul, trecând prin coroanele copacilor, făcea un sunet îngrozitor, în fine... Pentru a ajunge la magazin trebuia să o iau pe o stradă lăturalnică locuită, dar sărac luminată. În fața mea zării o mașină de culoare albă, marca era..cred...Opel..., am trecut pe lângă ea, dar nu am putut pătrunde cu privirea deoarece avea geamurile fumurii. După ce am făcut 5-6 pași mașina porni și mă depăși. Am ajuns la magazin și am cumpărat biscuiții.

Plecând de la magazin, am văzut din nou mașina; de această dată era parcată puțin mai departe de magazin și cum m-am apropiat de ea, ușa din față s-a deschis. Un om înalt și chel a coborât, iar eu m-am oprit urmărindu-i intențiile. Văzând că vine spre mine, am luat-o la fugă în direcția magazinului, însă și el a început să alerge... și m-a prins. Eu țipam cu putere, dar parcă toată lumea era surdă, nu mă auzea nimeni... sau așa credeam. Deodată, tipul care mă ținea strâns de braț a căzut lat la pământ. M-am întors să privesc în spate, însă nu era nimeni. Al doilea bărbat coborî din mașină, era unul mai scund și mai gras, cu părul castaniu, care striga tare: „Hei, ce se întâmplă acolo?”. Nu apucă să facă câțiva pași, că și el căzu lat la pământ. Din umbră se zări o lopată și o mână murdară într-o mânecă zdrențuită, iar la pachet cu priveliștea înfricoșătoare, briza de aprilie a adus cu ea un miros de cadavru. La adăpostul întunericului, se contură chipul vecinului meu, dar era ciudat, doar el era mort de două luni. Cum l-am văzut, am luat-o la fugă.

Am ajuns acasă, am încuiat ușa, părinții m-au întrebat ce se întâmplă, iar eu le-am răspuns: „Stați liniștiți, că nu este nimic grav! Vecinul nostru a înviat și mă aleargă cu o lopată”.

În ușa au început să se audă ciocănituri.

„Nu deschideți! Nu înțelegeți? Poate fi el!”

Părinții au început să râdă. Mama s-a uitat pe vizor și a început să țipe: „Este...a...a...adevărat!”. Apoi s-a uitat și tata și imediat, dezlipindu-se de vizor, a fugit spre telefon și a sunat la poliție. Ciocănitul persista în același ritm. Poliția, alertată, a ajuns și l-a arestat pe vecinul-fantomă.

A doua zi am primit răspuns că persoana respectivă era un om al străzii, care semăna izbitor cu vecinul nostru decedat. Venise după mine să verifice dacă sunt bine. Părinții m-au întrebat ce s-a întâmplat, iar eu am povestit, încă terifiat, cele petrecute.

Am depus plângere la poliție, persoanele care m-au supărat au fost arestate după două zile. Despre omul străzii n-am mai aflat nimic.

După această întâmplare am devenit pasionat de mistere...

Vă invit să continuați voi povestea....

INTERVIU CU Scriitorul Ion Machidon

Interviu realizat de profesor Rodica Dumitrescu

Scriitorul Ion Machidon se numără printre valorile culturii românești contemporane. Cunoașterea activității sale înseamnă pentru tineri un imens câștig atât în domeniul literar, cât și o adevărată experiență de viață, lecție de profesionalism și perseverență.

Acum să ne întoarcem în timp în perioada adolescenței domnului Ion Machidon, când probabil visa la bucuria de a primi în dar harul scrisului.

Rodica Dumitrescu: *Până la urmă, domnule Ion Machidon, cum ați ajuns să urmați această carieră de scriitor?*

Ion Machidon: Foarte greu de răspuns la această întrebare... Un scriitor nu apare peste noapte, din întâmplare, nu e nimic premeditat. Dacă privim în trecut acum 50 de ani, la școala generală, bucuria de a scrie am deprins-o la îndemnul profesorului de română. Au urmat ani de lectură, trudă și muncă.

RD: *Ne puteți spune ce rol joacă încrederea în sine în cariera unui scriitor?*

IM: În cariera unui scriitor determinantă este voința, dorința de a scrie, de afirmare, multă lectură în paralel cu scrisul și contactul permanent cu noile apariții editoriale.

RD: *Care sunt provocările unei vieți de scriitor în România de astăzi?*

IM: Dificil de discutat despre provocări. Vedem realitatea vieții scriitorilor contemporani, vitregiți, fără posibilități materiale. Există greutăți legate atât de publicarea cât și de mediatizarea și difuzarea cărților.

O altă problemă ar fi legată de impactul noilor tehnologii asupra fenomenului literar (recunosc rolul internetului în facilitarea comunicării și informației rapide, însă există și un aspect negativ prin faptul că internetul a preluat realitatea scriitorilor de odinioară).

RD: *Încercați să marcați câteva momente de referință de-a lungul celor 22 de ani de cenaclu.*

IM: Putem vorbi foarte mult despre activitatea Cenaclului „Amurg Sentimental”. Au existat destule momente care ne-au marcat. De la întemeierea cenaclului în 25 martie 1995, în cei 22 de ani de activitate, au existat multe momente, evenimente plăcute, întâlniri cu scriitori, personalități ale culturii, artei și întâlniri de suflet. Un moment de referință ar fi concursul „Vara visurilor mele” în care de-a lungul celor 6 ediții s-au afirmat zeci de tinere talente la toate secțiunile: poezie, proză, teatru și eseu. În curând vom aniversa împlinirea a 600 de sedințe ale Cenaclului „Amurg Sentimental”.

RD: *Cum vă simțiți în postura de scriitor, mentor pentru tineri și conducător de cenaclu?*

IM: Cum te poți simți într-o societate în care valorile s-au inversat și interesul pentru cultură a scăzut considerabil?

RD: *Ce înseamnă cenaclul pentru dumneavoastră: o casă, un sanctuar o evadare?*

IM: Cenaclul „Amurg Sentimental” este un orizont de afirmare și de comunicare cu cei din jur. Participanții se cunosc, socializează, se dezvoltă dragostea pentru carte, pentru lectură. Cenaclul nu este o fabrică de scriitori, este doar un cadru, un mediu favorizant pentru comunicare. Cel mai important este faptul că oamenii mai cred în frumos.

RD: *Care este ponderea tineretului în cadrul cenaclului?*

IM: Nu m-am gândit la o statistică. Sunt destul de mulți tineri care trec prin cenaclul nostru. Unii trec, alții rămân... Unii reușesc, alții nu... Timpul îi va duce unde trebuie...

RD: *Care este în ziua de azi principalul adversar al lecturii?*

IM: Realitățile societății contemporane se construiesc pe baza noilor tehnologii, dar trebuie păstrat un echilibru. Este destul de grav faptul că mulți din formatorii de opinie, nefiind pregătiți, duc în derizoriu literatura. Internetul poate fi și prieten, dar și un adversar redutabil. Până la urmă fiecare are libertatea de a alege.

RD: *Aveți o carte preferată?*

IM: Nu am avut o carte preferată. Am citit tot ce mi-a căzut în mână, mai ales poezie, până în anii 90. Mai târziu m-au atras cărți în genul volumului scris de Toma Dumitrescu „Ultimul schimb”, pilule literare, echilibrate, care incită fără să plictisească, caracterizate de multă plasticitate și un fin umor.

RD: *Ați avut modele din literatură care v-au inspirat?*

IM: Nu am avut modele din literatură. Mi-am construit în timp, treptat, un stil propriu, după cum am simțit, pe baza propriei gândiri și a evoluției spirituale.

RD: *Care sunt proiectele la care lucrați în prezent?*

IM: Am multe proiecte. Voi reedita romanul „În drum spre casă” (ediția a doua) scris acum 38 de ani și publicat în urmă cu 6 ani (este vorba de prezentarea satului românesc, personaje reale, viața țăranilor români în anii 80). În paralel voi publica volumul „Scrisoare cu gust de cireșe amare” (tablete literare). În același timp vom continua proiectul cultural Tribuniștii (la Muzeul George Bacovia) și activitățile în cadrul Cenaclului „Amurg Sentimental”.

RD: *Lăsând scrisul, cărțile, cenaclul și revista la o parte, care sunt bucuriile vieții pentru omul Ion Machidon?*

IM: Adevăratele bucurii ale vieții sunt în primul rând familia, oamenii care nu m-au dezamăgit, veștile frumoase despre semenii, cântecul păsărilor și animalele. Pentru unii dintre noi cărțile sunt o opțiune, pentru alții o plăcere, în timp ce pentru o mică parte sunt viața lor.

RD: *Dacă ar fi să dați o definiție cărții, domnule Ion Machidon, ce ați spune că este?*

IM: Cartea reprezintă viața unei generații, spiritul unui neam care îi dă continuitate în timp. Cartea trebuie respectată și tratată ca pe o ființă cu darurile și frumusețile ei.

RD: *Care este cea mai recentă carte pe care a-ți scris-o?*

IM: „Vis de noapte” – poeme celebre (poeme fluviu).

RD: *Ce mesaj transmiteți tinerilor interesați de literatură?*

IM: Dacă tinerii sunt cu adevărat interesați de literatură și doresc să purceadă pe acest drum, trebuie să conștientizeze atât greutățile, munca la care se înhamă, dar și bucuriile ce se întrezăresc. Se știe că ei reprezintă viitorul, împletirea cu trecutul, frumusețea vieții, spiritul revigorant al neamului și iubirea...

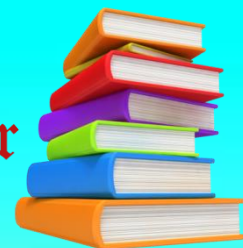
Adresez tinerilor invitația de a deveni colaboratori ai Amurgului Sentimental. Mult succes revistelor dumneavoastră! Să auzim de bine!

RD: Vă mulțumesc foarte mult! A fost o plăcere să stăm de vorbă.

Recenzie - "Fluturi", Irina Binder

Văduva Lavinia-Elena, clasa a X-a A

În loc de introducere ... aş vrea să îmi exprim o opinie aparte şi destul de ciudată în ochii multora – îmi place să citesc! Foarte mulţi adolescenţi nu mai au plăcerea şi răbdarea de a citi o carte, dar eu vă prezint cinci motive pentru care ador lectura:

1. Citind, mă pot documenta mult mai bine.
2. Am găsit răspuns la întrebarea: „De ce citesc în loc să mă joc pe calculator?”
3. Lectura contribuie la dezvoltarea vocabularului şi îmbogăţeşte cultura generală.
4. Cuvântul scris mă ajută să îmi dezvolt imaginaţia.
5. Pentru mine, lectura este o pasiune şi aşa ar trebui să fie şi pentru alţi adolescenţi.

Din toate volumele romanului „Fluturi”, scris de Irina Binder, răzbat romantismul şi sentimentul unic şi profund de dragoste. Este o filă din cartea iubirii spusă altfel.

M-a fascinat povestea autoarei care trăieşte drama pierderii celei mai bune prietene, Luminiţa şi a tatălui ei, în paralel cu dilema alegerii între bogăţie şi iubire.

Irina are sufletul frământat, iar cititorul atent, capabil să descopere faţa ascunsă a lucrurilor scrise, realizează că ea este în pragul disperării deoarece prietena ei, Luminiţa, a lăsat înainte de a muri un testament, iar Irina îşi reproşează că nu a fost mai multă vreme lângă ea. În plus, naratoarea este îndrăgostită de Matei, un om care părea iniţial alegerea ideală, un real sprijin pentru o viaţă frumoasă în doi.

Cu timpul, Matei devine obsedat de câştig, mergând până la avariţie. În ecuaţia Matei - Irina apare şi Robert, fratele lui Matei. Ca într-o telenovelă, Irina se îndrăgosteşte şi de Robert.

Povestea Irinei are un farmec incontestabil. Este o poveste care traversează culturi, obiceiuri, tradiţii, concepţii diferite asupra vieţii, în care se vor regăsi şi adolescenţii, şi adulţii care deja au trecut prin viaţă, dar mai au nostalgia propriilor sentimente şi iubiri. Irina este un personaj controversat: admirat pentru naturaleţea sentimentelor şi pentru autoironia bine punctată, dar şi criticat pentru nehotărârea în alegerea partenerului de viaţă.

Însuşi titlul romanului, „Fluturi”, ne duce cu gândul la „fluturi în stomac”, expresie folosită pentru a descrie metaforic primii fiori ai dragostei.

Romanul merită a fi citit pentru că este frumos, cu toate aspectele întunecate şi conflictele dintre personaje, având o estetică aparte cu lacrimi sau zâmbete lăsate pe fiecare pagină.

A close-up photograph of a red squirrel with a white belly and chest, peering out from a circular hole in a tree trunk. The squirrel's large, dark eyes are prominent, and its pinkish nose is visible. The tree bark is rough and textured, with some moss or lichen visible around the hole. The background is a solid teal color.

CURIOZITĂȚI

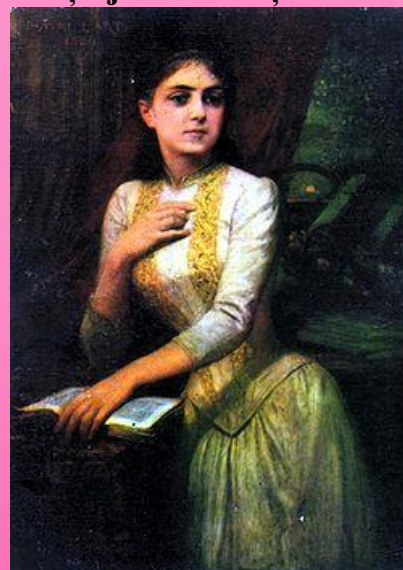

DINCOLO DE MOARTE

Profesor Geanina Cormoș

De numele lui Bogdan Petriceicu Hasdeu (scriitor, istoric, om politic, lingvist, profesor-academician și spirit enciclopedic) se leagă o poveste dureroasă.

În 1888, Iulia Hasdeu, singura fiică al scriitorului, moare înainte de a împlini 19 ani. Fusesse un copil supradotat: la 2 ani și jumătate știa să citească, la 4 învățase să scrie, la 5 – compunea primele povestioare și la 8 ani promovase examenele cumulate ale celor patru clase primare. La 11 ani, absolvă Colegiul Național „Sfântul Sava” și se înscrie la Conservatorul de muzică din București. Urmează apoi Facultatea de Litere din Sorbona. Își uimea profesorii prin talentul ei artistic. Avea o extraordinară ușurință în a învăța limbi străine, astfel încât, în adolescență, vorbea fluent franceza, germană și engleză. Era interesată de filozofie și literatură.

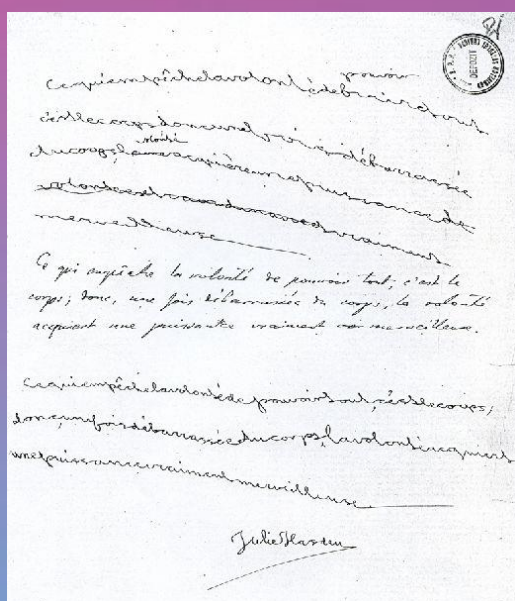

Se stinge de tuberculoză cu toate încercările disperate ale tatălui de a găsi remedii pentru o boală care, la vremea aceea, era netratabilă. Hasdeu nu s-a resemnat niciodată cu pierderea celei mai dragi ființe. Se retrage în spiritism și construiește în memoria fiicei sale un mausoleu la capătul mormântului din cimitirul Bellu și un castel în apropiere de Câmpina.

Hasdeu obișnuia să spună vizitatorilor că planurile castelului i-au fost transmise chiar de Iulia din „lumea de dincolo”. Construcția, unică și bizară pentru acea vreme, avea la bază principiul numerelor magice 3 și 7 (3 turnuri, 3 pivnițe, scări formate din câte 7 trepte) și fusese conceput ca un templu în care cele două lumi să se întâlnească. Era, pentru tatăl

îndurerat, singurul mod prin care putea păstra vie legătura cu Iulia. Hasdeu credea cu tărie că sufletul fetei îi ghida toate acțiunile. În lucrarea „Sic cogito”, savantul notează cu toată seriozitatea:

„Trecuse șase luni de la moartea fiicei mele. Era în Martie: iarna plecase; primăvara nu sosea încă. Într-o seară, umedă și posomorâtă, ședeam singur în odaie lângă masa mea de lucru. De înaintea-mi, ca întotdeauna, era o testea de hârtie și mai multe creioane. Cum? nu știu, nu știu, nu știu; dar fără ca s-o știu, mâna mea luă un creion și îi rezemă vârful de luciul hârtiei. Incepui a simți la tâmpla stângă bătaii scurte și îndesate, întocmai ca și cum ar fi fost în transă un aparat telegrafic. Deodată mâna mea se puse în mișcare fără astâmpăr. Vreo cinci secunde cel mult. Când brațul se opri și creionul căzu dintre degete, mă simții deșteptat dintr-un somn, deși eram sigur că nu adormisem. Aruncaii privirea pe hârtie și citii acolo foarte limpede. “Je suis heureuse; je t’aime; nous nous reverrons; cela doit te suffire” - Iulie Hasdeu (Sunt fericită; te iubesc; ne vom revedea; asta ar trebui să-ți fie de ajuns). Era scris și iscalit cu slova fiicei mele. Ce sa fie?”

Drept urmare, Hasdeu abandonează aproape toate preocupările științifice și nu mai publică nimic remarcabil. Se înconjoară, în schimb, de prieteni pasionați și ei de spiritism și organizează, în „Castelul Iuliei”, ședințe în care persoane-medium (printre care și Hasdeu însuși) primeau mesaje de la spiritele invocate. Savantul notează în detaliu modul cum se desfășurau aceste ședințe:

într-o cameră întunecată, mediumul stătea la o masă mică, fără cuie, cu un creion în mână și intra în transă, notând rapid cuvinte transmise din lumea cealaltă. Mesajele erau în franceză, în rusă (limba părinților lui Hasdeu), în română, în arabă sau în engleză și, din câte povestesc martorii, sunt

caligrafiat cu scrisul spiritului care le-a dictat. Din perioada 23 decembrie 1890 până în 18 aprilie 1903 s-a păstrat transcrierea a 101 rezumate ale ședințelor de spiritism, dintr-un număr, e adevărat, mult mai mare. Potrivit acestora, Iulia vorbea despre casă, îi dădea tatălui ei sfaturi cu privire la diverse probleme și povestea chiar și despre viețile ei anterioare sau despre amestecul în contactul imaterial din timpul ședinței al unor spirite inferioare în comunicație.

Pentru Hașdeu, spiritismul a însemnat, în primii ani de după moartea Iuliei, un mod de a-și alina durerea, dar a devenit apoi o știință pe care a încercat să o înțeleagă și să o descrie. Cartea „Sic cogito – Ce e viața?, Ce e moartea?, Ce e omul?” arată legătura între misticism, creștinism și științele orientale.

Se spune că într-o noapte, Iulia i-a dictat tatălui său o partitură intitulată „Susurum”...

Cât adevăr, câtă exagerare, câtă imaginație este în aceste lucruri, va decide fiecare. Rămâne povestea unui copil de geniu, a unui tată care a refuzat să accepte realitatea morții ei și a unui castel straniu despre care vizitatorii spun că emană și astăzi o energie imposibil de explicat în cuvinte.

If you never go,
you'll never know!

CĂLĂTORII

IN VACANTA

Țoghină Lidia, clasa a X-a A

În vacanța de vară am fost în excursie la Poiana Brașov, împreună cu domnul diriginte și colegii mei de clasă. Am petrecut două zile foarte frumoase. Vremea a fost caniculară, dar timpul petrecut acolo ne-a făcut să nu luăm în seamă capriciile vremii.

Am vizitat castelul Bran, recunoscut ca fiind unul dintre cele mai atractive obiective turistice din țara noastră. Acesta își deschide porțile anual pentru milioane de turiști din toată lumea, dar este în topul preferințelor pentru englezi și americani. Castelul este renumit în lume deoarece valorifică sărbătoarea Halloween, îndrăgită de către englezi.

Legenda lui Dracula, devenită mit, s-a născut în strânsă legătură cu figura istorică a principelui român Vlad Țepeș.

O întâmplare haioasă s-a petrecut încă de la intrarea în castel, în timp ce ne plăteam biletul, când zgomote ciudate se auzeau cu ecou, pretutindeni. Angajații castelului, încercând să ne sperie, ne-au pus unora dintre noi mâna pe umăr, noi am tresărit de frică și am intrat unii în alții și cu toții am căzut peste masa plină de magneți a unei vânzătoare.

În momentul în care masa se răsturna, un bărbat deghizat în Conte Dracula ne-a întrebat:

”- Copii, ce căutați în castelul meu?

- Vizităm castelul”, a răspuns domnul diriginte în locul nostru, deoarece noi eram muți de spaimă, pregătiți să fugim.

Vocea dirigintelui ne-a trezit la realitate și ne-am dat seama că ne-am speriat degeaba ca niște copii mici.

Când re trăiesc acele momente încep să râd și să îmi amintesc cu plăcere de acea excursie.

LEGENDE DE PE BOSFOR

Profesor Ionescu Roxana

Din apele Bosforului (strâmtoare ce face legătura între M. Neagră și M. Marmara), se ridică o stâncă pe care se află un turn: Turnul lui Leandru sau Turnul Fecioarei; ambele denumiri derivă de la câte o legendă.

Prima dintre ele are ca personaje doi îndrăgostiți: Hero (preoteasă în Templul Afroditei) și Leandros. În fiecare noapte, pentru a-și întâlni iubita, tânărul venea înot, călăuzit de razele de lumină ale unui far, dar la un moment dat, în timpul unei furtuni, flacăra s-a stins, iar el s-a rătăcit și s-a înecat. Neputând îndura pierderea ființei dragi, Hero s-a aruncat în valuri și a pierit.

A doua legendă povestește că un împărat bizantin avea o fată căreia o ghicitoare i-a prezis că va muri mușcată de șarpe. Pentru a o proteja, tatăl a ordonat ridicarea unui castel pe stâncă aflată în mare, dar zadarnic...soarta s-a împlinit datorită unui coș cu struguri din care a țâșnit șarpele veninos.

Se spune că în fiecare legendă există un sâmbure de adevăr; cert este faptul că, încă din secolul al XV-lea î.e.n., pe stâncă din Bosfor exista o fortăreață construită de comandantul Alcibiades în timpul războiului dintre atenieni și spartani.

Prima menționare a unei construcții în formă de turn, existentă pe stâncă, datează din timpul împăratului bizantin Manuel Comnenos (1143-1180); era, de fapt, un castel care, distrus de un cutremur în 1510, a fost reparat din ordinul sultanului Yavuz Selim. În 1832, construcția a suferit reparații capitale din porunca sultanului Mahmud al II-lea.

În perioada bizantină, castelul a servit ca punct de vamă pentru navele ce treceau prin Bosfor, iar în timpul stăpânirii otomane a servit, în plus, și ca far.

Astăzi, Turnul (Castelul) lui Leandru sau al Fecioarei este un important obiectiv turistic, aici existând restaurant, cafenea, magazin de suveniruri și o terasă de pe care pot fi admirate împrejurimile.

Destinație de vacanță – Cap Kaliakra

Ilie Iosif, Panaghie Dan, clasa a XI-a B

Vertical și spectaculos, acest pinten de stâncă avansează, îndrăzneț, 2 km în valurile Mării Negre. Denumirea sa provine din limba greacă și se traduce prin „nas frumos”.

O veche legendă spune că, în peșterile de aici, ar fi ascuns Lisimah tezaurul regal după ce l-a furat, atrăgând mânia zeilor.

În timpul stăpânirii romane, așezarea se numea Akra și era centru comercial vestit, iar în secolul XIV a fost capitala statului independent Dobrogea, condus de Dobrotici. În 1417, cetatea a fost cucerită de către otomani, iar în 1444 de către armatele creștine conduse de Vladislav al III-lea, regele Poloniei și de Iancu de Hunedoara, voievodul Transilvaniei, pentru ca apoi să fie abandonată.

Kaliakra este rezervație naturală ce protejează păsări marine și plante rare.

Obeliscul din Portul celor 40 de Fecioare (din vârful Kaliakrei) amintește de legenda celor 40 de fete care, pentru a scăpa de turci, și-au legat cosițele una de alta și s-au aruncat în mare.

Dacă ajungeți pe litoralul bulgăresc, nu pierdeți ocazia de a vizita acest minunat obiectiv turistic!

FOIȘORUL DE FOC

MUZEUL NAȚIONAL AL POMPIERILOR, BUCUREȘTI

Gașpar Ana Miruna, clasa a VII-a D, Școala Gimnazială "Herăstrău", București, sector 1
Prof. coord. Leșe Maria Adriana

Bună ziua, mă numesc Gașpar Ana Miruna și sunt elevă în clasa a VII-a. În acest an școlar am vizitat Foișorul de Foc, împreună cu colegii și doamna dirigintă, Leșe Adriana. Doresc să vă împărtășesc și vouă impresiile mele legate de acest edificiu și să vă invit să îl vizitați. Lansez această invitație deoarece am observat că și voi sunteți adepții plimbărilor prin București și a descoperirii sau redescoperirii frumoaselor monumente ce fac cinste Micului Paris.

Este o zi de miercuri din frumoasa lună a mărtișorului, zi în care doamna dirigintă ne-a lansat o provocare: să vizităm clădiri istorice din Micul Paris, peste care se așterne o nemeritată uitare. Fiind săptămâna „Să știi mai multe, să fii mai bun!”, avem tot timpul la dispoziție. După câteva mici bisericuțe, monumente istorice pline de har, în care chiar și sufletele noastre de copii rebeli au fost atinse de pace dumnezeiască, pașii ne-au adus în dreptul Foișorului de Foc - Muzeul Național al Pompierilor. Ușor dezinteresați, am pășit pragul edificiului. Ghidul, un domn simpatic, a început să ne povestească istoria locului. Îl ascultam, și urcam scara în spirală spre etajele superioare. Pe măsură ce urcam, am simțit că miroase a fum. M-am oprit și am vrut să îmi întreb colegii dacă și ei simt la fel. Panicată, am strigat că voi coborî, deoarece cred că s-a declanșat un incendiu.

Ghidul se uită lung la mine și spune că nu este prima oară când cineva simte acest lucru. Nu vrea să ne sperie, dar crede că o parte din istoria trecută a locului se face simțită în ființa unor oameni mai senzoriali. Ne povestește cum, în anul 1846, un puști aproximativ de vârsta noastră, a provocat moartea a sute de oameni și distrugerea a 1850 de clădiri, deoarece, trăgând un foc de armă înspre podul casei lui, a incendiat fânul depozitat acolo. De atunci se spune că nu își găsește pacea nici acum, iar mirosul de fum e modalitatea lui de a proteja viețile altor copii neascultători. Șocat, colegul meu Alexandru ne spune că și-a aprins bricheta în timp ce urca pe scară, deoarece spre etajele superioare nu era suficientă lumină.

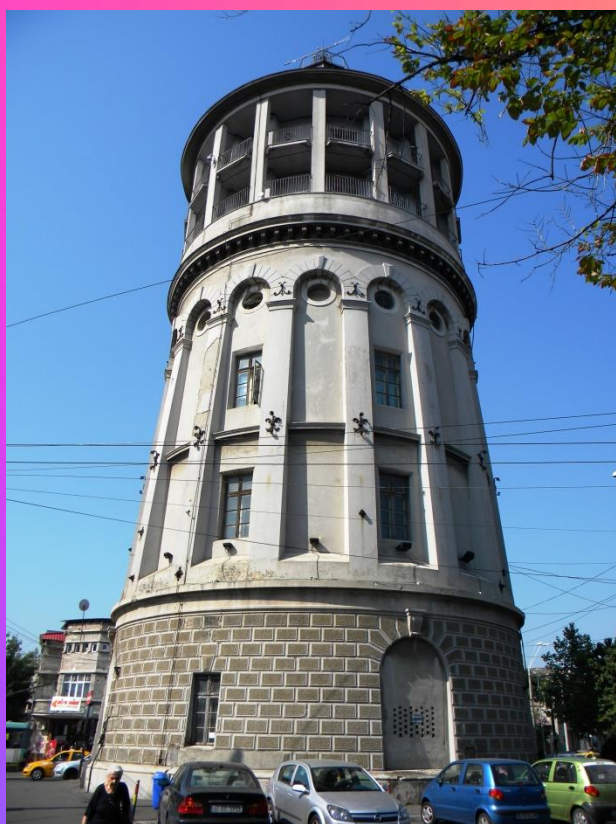

Tot ceea ce ne-a mai povestit a devenit brusc atractiv, deoarece ne-am dat seama că focul nu este numai un ajutor al omului, ci poate deveni un ucigaș.

Sunt și acum marcată de această experiență paranormală după părerea mea, și sunt mulțumită de vizita la un monument prea puțin mediatizat.

Dar să mai zăbovim cu câteva detalii. Foișorul de Foc (Muzeul Național al Pompierilor) este situat pe B-dul Ferdinand nr. 33, sector 2, București, la intersecția străzii Traian cu bulevardul Regele Ferdinand, în imediata apropiere a bisericii Oborul-Vechi (monumentul ocupă centrul unei piațete care îi poartă numele și către care mai converg și alte artere, respectiv străzile Vasile Stroescu, Iancu, cavalier de Flondor, Zece Mese și Pop de Băsești).

Clădirea este în prezent monument istoric, cu codul B-II-m-B-18722. Este ridicată în anul 1890, în locul Turnului Colței, care datând din anul 1715, a fost demolat în anul 1888. Foișorul de Foc a fost conceput și cu rolul de rezervor de apă, pe lângă cel de foișor de foc.

Punctele forte ale acestui edificiu îl constituie materialele, machetele și obiectele care se regăsesc în actualul muzeu.

Anul 1890 este anul în care a fost ridicat Foișorul de Foc. Edificiul a fost folosit de către pompieri până în 1936, când și-a pierdut rolul, întrucât în București se ridicau tot mai multe clădiri înalte, iar introducerea telefoniei făcea inutilă existența unui turn de veghe. Din 1963, a fost transformat într-un Muzeu al Pompierilor.

Planurile de construcție ale clădirii au fost realizate de către arhitectul șef al Bucureștiului, George Mandrea, din necesitatea existenței unui punct de observare a incendiilor care puteau să apară în oraș. În anul 1892, foișorul de Foc devenise cea mai înaltă clădire din București, dar, în timp, datorită apariției clădirilor mai înalte, acesta și-a pierdut utilitatea, devenind, la sugestia colonelului Nicolae Ivanovici, muzeu al pompierilor, o idee care păstra vie amintirea pompierilor și chiar o pagină din istoria acestora. În acest demers, a fost ajutat de General Pamfil Tatu, împreună cu locțiitorii săi coloneii Benone Toropoc, Dan Dobrotineanu și Florea Rădulescu, care au îmbrățișat ideea cu mult entuziasm. Problema fondurilor bănești necesare refacerii și adecvării localului în vederea amenajării muzeului, a fost rezolvată prin introducerea ca secție în Muzeul de Istorie și Artă al municipiului București.

La parterul muzeului se aflau două pompe manuale hipo montate pe trăsuri, o saca pentru transportarea apei la foc, 6 cai și magazia de echipament, la etajul I se păstrează urmele camerei de gardă, ale dormitorului și a popotei soldaților pompieri. Tot aici sunt machete cu mașini utilizate la stingerea incendiilor, de-a lungul timpului. La etajul al doilea erau camerele ce constituiau odinioară cancelaria, centrala telefonică și locuința comandantului. Etajul al treilea a fost folosit pentru uscarea și repararea furtunurilor. De acolo, pe o scară laterală în spirală, se ajungea la postul de veghe aflat la 42 de metri înălțime.

Foișorul de Foc, „Observatorul incendiilor”, nu a funcționat niciodată ca un rezervor de apă, pentru că pompele existente în acea vreme nu au putut ridica apa la înălțimea bazinului cu capacitatea de 750 m³ construit în scopul asigurării apei în zonă.

Vă sfătuiesc pe toți, mici sau mari, să vizitați acest colț de istorie și să vă gândiți de două ori înainte de a folosi focul. Vă mai invit să admirați superba priveliște asupra Palatului Parlamentului, a Hotelului Intercontinental și a noilor clădiri cu care urbea noastră se mândrește astăzi.

MĂRTURII

NEVER AGAIN?

- *Partea I a interviului cu Dl. Liviu Beris, invitat special la Colegiul Tehnic "Carol I"*

Elinor Popescu / George Motroc: *Domnule Liviu Beris, înainte de toate, sincere mulțumiri în numele celor prezenți, pentru această lecție de istorie altfel, ținută elevilor! Care sunt primele impresii, în ceea ce privește gradul de receptivitate, după această întâlnire cu elevii Colegiului Tehnic "Carol I"?*

Liviu Beris: Am mai fost invitat de două ori la Colegiul "Carol I". Mărturisesc că am fost impresionat de evoluția gradului de receptivitate a elevilor, de atenția acordată pe tot parcursul expunerii și de conținutul întrebărilor care au reflectat înțelegerea temelor puse în discuție.

Într-o lume editorială contemporană în care mulți scriu pentru a vinde cărți, dvs. ați ales să le distribuiți gratuit elevilor și studenților... Vă rugăm să ne explicați această opțiune.

L.B.: Nu am merite deosebite în acest sens. Conducerea Fundației germane "Friedrich Ebert" și reprezentanții acesteia la București au citit cartea și au apreciat că merită să fie cunoscută de cât mai mulți studenți și elevi din clasele superioare de liceu. Ca urmare, au decis să suporte cheltuielile pentru editarea unei serii de cărți care să fie distribuite gratuit. În acest sens, m-au contactat și am acordat copy-right-ul. Inițiativa, realizarea și meritul este al Fundației și eu ca autor, îi aduc, și pe această cale, mulțumiri.

De ce ați optat să vă structurați cartea "Holocaust sub Guvernul Antonescu" sub formă de întrebări și răspunsuri?

L.B.: Nu a fost o problemă de opțiune. Prin anul 2005, am fost invitat de către o organizație studențească să vorbesc despre holocaust. Programarea era între orele 17.00-19.00. La ora 17.00, amfiteatrul "Mihai Eminescu" al Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași era arhiplin. I-am rugat pe studenți, în cazul în care au întrebări, să le scrie pe bilețele nesemnate, pentru că mă interesează opiniile lor și nu semnătura și să mi le trimită. Mi-au parvenit peste 100 de bilete, studenții organizatori le-au clasat pe categorii, am răspuns pe cât mi-a fost posibil, iar conferința s-a prelungit până la orele 23.00.

Ajuns acasă, am ales dintre întrebări pe cele direct negaționiste și una referitoare la cauzele antisemitismului¹ și am căutat mai mult extrasele din documente privind ordinele date

¹ Atitudine ostilă față de evrei.

și rapoartele privind executarea lor, ca să constituie răspunsurile date negaționiștilor. Așa s-a născut cartea.

Care a fost întâmplarea care v-a marcat cel mai mult, rămânându-vă în memorie, bântuindu-vă visele până în prezent, deși de atunci au trecut peste șapte decenii?

L.B.: Scena primului om împușcat și ochii celor pe lângă care treceam, știind că urmează să fie împușcați.

Ați povestit elevilor despre o carte, „Pădurea spânzuraților”, care v-a ajutat să suportați acea perioadă teribilă... Ce rol a jucat lectura atunci, dar și mai târziu în viața dvs.?

L.B.: Ca ucenic tâmplar, a trebuit să duc în afara lagărului un scaun făcut de meșter pentru un plutonier de la legiunea de jandarmi. Am primit o delegație și am fost instruit să bat la ușă, să-mi șterg picioarele (eram complet sălbăticit). Am ajuns acolo, am executat toate instrucțiunile. Odată intrat, nu-mi venea să-mi cred ochilor: o cameră mobilată normal și pe noptieră o carte! Nu mai citisem nimic, nici cărți, nici ziare. Mă uitam fascinat. Și deodată îl aud pe plutonier: “Ce te holbezi așa?”. “Mă uit la carte”. “Te interesează?” “Da!” “Ia-o!”. Și am luat-o.

Cred că am citit-o de 20 de ori. Peste câteva luni, vine la meșter ca să-i mai comande ceva, Văzându-mă, mă întreabă: “Ai citit?” “Da!” ... Și am început o discuție pe această temă. Peste alte câteva luni, plutonierul revine. De data asta mă cheamă pe mine la o parte și-mi spune: “Vezi că de data asta vor reveni să facă deportări la Peciora (un lagăr, pe Bug, unde s-a ajuns chiar și la canibalism). Adeverința ta nu e valabilă, așa că, ascunde-te. După ce pleacă trenul cu deportații, dacă ai scăpat, adeverința e din nou valabilă.” M-am ascuns în canalele de scurgere ale Moghilevului. Și așa am scăpat. “Pădurea spânzuraților” m-a salvat!

Cum ați reușit să supraviețuiți acestui infern numit deportare/foamete/frig/deposedare de bunuri/lipsă totală de igienă/umilință?

L.B.: În linii mari, răspunsul este presărat în răspunsurile la întrebările anterioare.

Ce v-a făcut să treceți peste întâmplările dramatice din viața Dvs, reușind să vorbiți astăzi atât de deschis despre ele? De unde această putere?

L.B.: Mulți se întreabă ce este omul. Eu am văzut, încă din copilărie, ce poate deveni omul. Cunoașterea nu-i poate readuce la viață pe cei ce au căzut, dar poate preveni repetarea acestor fenomene în generațiile ce urmează. De aceea consider că este o datorie a mea să transmit această cunoaștere.

În concluzie, ce avem de învățat noi, fie cei prezenți la această întâlnire cu dvs., fie cititorii, din experiența dvs. în special și din istoria Holocaustului în general?

L.B.: Cred că principala învățătură ar fi că, ce începe cu antisemitismul, nu se termină cu antisemitismul. O cifră foarte des repetată este că, în Holocaustul European au murit peste 6 milioane de evrei. Mai puțin vehiculată este însă altă cifră: în Al Doilea Război Mondial, nu au murit numai 6 milioane de evrei, ci au murit peste 50 milioane de oameni! Să luăm aminte. Antisemitismul nu este decât un simptom al îmbolnăvirii superorganismului pe care noi îl denumim “societate”.

**Interviu realizat de
Prof. Elinor Danusia Popescu și Prof. George Motroc**

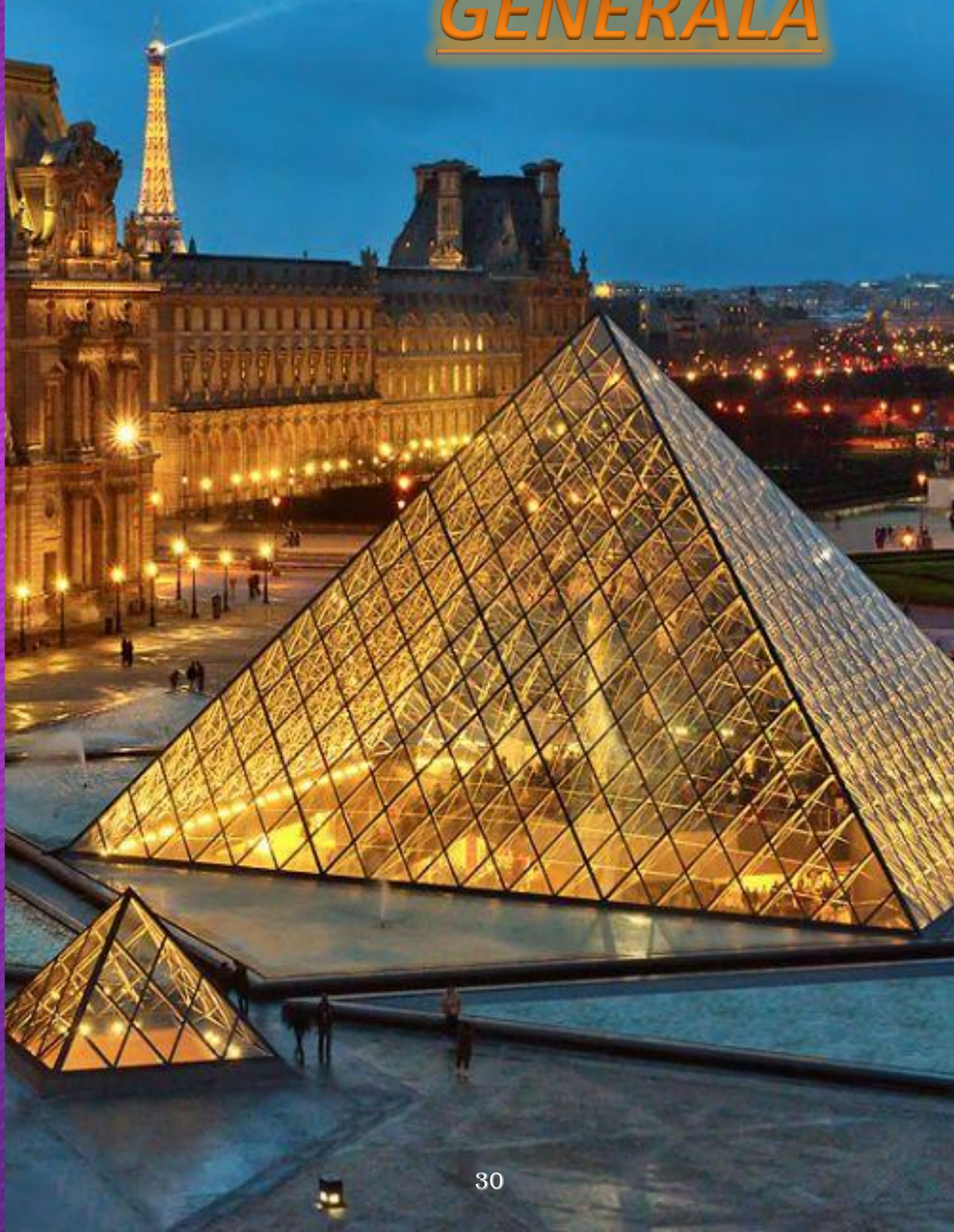

**Dl. Liviu Beris,
Președintele Asociației Victimelor Holocaustului din
România**

CULTURĂ

GENERALĂ

Am luat decizia redactării acestui articol din două considerente: primo - în acest an se împlinește un veac de la evenimentele petrecute în timpul Marelui Război, secondo - liceul nostru se numește „Carol I”, după primul rege al României moderne, din dinastia de Hohenzollern-Sigmaringen.

Hotărârea intrării României în Marele Război după doi ani de neutralitate, împotriva Puterilor Centrale – cu toate că avea încheiat un tratat secret cu Tripla Alianță, încă din 1883, reînnoit în 1907 și 1912 - a fost una dificil de luat pentru Regele Ferdinand, care, de altfel a fost și exclus din familia Hohenzollern de către Kaiserul Wilhelm al II-lea. Dar Ferdinand a susținut că dacă-l va întâlni pe Împărat, nu va fi el cel care va roși¹, deoarece nu face altceva decât să își respecte jurământul față de statul român.

Astfel, în august 1916, România a declarat război Austro-Ungariei, cu scopul dobândirii teritoriilor locuite majoritar de români în Imperiu: Transilvania, Maramureș, Crișana și Banat.

Dar țara noastră a fost relativ ușor înfrântă, din cauza unui cumul de factori: subdezvoltarea industrială, lipsa de echipament militar, precum și insuficienta instruire a trupelor de pe linia frontului.² La acestea se adaugă descoperirea frontului dunărean pentru a ocupa imediat Ardealul, ca și sfârșitul ofensivei Brusilov la nord și eșecul ofensivei Franchet d'Esperey în Balcani.

În decembrie 1916, cu Bucureștiul și două treimi din România³ ocupate de armatele Puterilor Centrale, conduse de generalul August von Mackensen, s-a luat decizia ca Guvernul României să se retragă de la București la Iași, împreună cu familia regală. Astfel, Iașiul a devenit capitala temporară a țării. Inegalitățile societății românești s-au observat și din modul în care s-a efectuat retragerea spre Moldova: în timp ce masele suportau un ger cumplit, elitele s-au deplasat cu automobile și trenuri speciale, cu provizii de șampanie.

Era un moment critic, dar cuplul regal Ferdinand – Maria nu și-a pierdut speranța, crezând cu tărie în scopul războiului, acela de reîntregire națională.

În timpul Regelui Ferdinand, inteligent și educat, însă foarte timid și nehotărât, s-a afirmat autoritatea primului-ministru liberal Ion I. C. Brătianu și a Reginei Maria, vară primară cu regele George al V-lea al Angliei, cu împăratul Wilhelm al II-lea al Germaniei și cu țarul Nicolae al II-lea al Rusiei. Acest record - menționat și în „Almanahul de Gotha”⁴ - a adus țării noastre o reclamă excelentă. Maria avea un caracter hotărât.

A rămas celebră afirmația lui Charles de Saint-Aulaire, ambasadorul Franței la București: „Există un singur bărbat la Palat și acela este regina”. În același sens, francezul Guy de Cars afirma că „A fi soțul unei regine de prestigiu, e un rol greu de jucat.”⁵

Guvernul de unitate națională creat la 24 decembrie 1916, condus de Brătianu, pentru a ridica moralul soldaților și spre a evita tulburările sociale – să nu uităm de răscoala din 1907 - a promis înfăptuirea reformelor celor mai așteptate de către români: reforma agrară și reforma electorală.⁶

La 5 aprilie 1917, Regele a dat o proclamație către trupele române, promițând pământ, dar și drept de vot tuturor bărbaților de peste 21 de ani, indiferent de situația lor financiară, la sfârșitul războiului. Constituția din 1866 chiar a fost revizuită în acest sens, în luna iulie 1917.

¹ IORGA, N. (1932). *România contemporană de la 1904 la 1930: Supt trei regi. Istorie a unei lupte pentru ideal moral și național*. București, pag. 255

² HITCHINS, K., (1996), *România: 1866-1947*, Editura Humanitas, București, pag. 267.

³ Pe atunci, România era formată din Țara Românească, Moldova (unite în 1859), Dobrogea, Delta Dunării (Tratatul de la San Stefano, 1878) și Cadrilaterul (Pacea de la București, 1913).

⁴ Publicație cuprinzând familiile regale și nobiliare din Europa, incluzând și corpul guvernamental, militar și diplomatic major, precum și datele statistice în funcție de țară.

⁵ CARS, G. D., & ASA'D, D. (1995), *Inimoasele regine ale României*, Ed. Dorana, Brașov.

⁶ HITCHINS, K., (1996), *România: 1866-1947*, Editura Humanitas, București, pag. 267.

În iarna anului 1916 și primăvara lui 1917, cu ajutorul misiunii militare franceze conduse de generalul Henri Mathias Berthelot („Burtălău”, cum neaoș îl porecliseră moldovenii), Armata română a fost reorganizată și instruită în tactica războiului de tranșee.

Misiunea Militară Franceză era formată din ofițeri de infanterie, cavalerie și artilerie, piloți, ofițeri de marină, medici și veterinari, precum și peste 1.000 de soldați. Au rămas celebre cuvintele rostite de Gen. Berthelot la adresa românilor: „Vous êtes admirablement désorganisés!” („Sunteți admirabil de dezorganizați!”)

Campania din vara lui 1917 a fost favorabilă românilor, reușindu-se înfrângerea trupelor Puterilor Centrale (Mittelmächte) în bătăliile de la Mărăști (11-19 iulie), Mărășești (24 iulie) și Oituz (26 iulie–9 august). În lupta de la Oituz s-a lansat sloganul : „Pe aici nu se trece”! Dinspre partea românească s-au remarcat generalii Prezan, Averescu, Grigorescu, Christescu, Văitoianu.

Sunt de apreciat devotamentul și curajul Reginei Maria, supranumită „mama răniților” și „regina-soldat”, ea mergând în tranșee, îngrijind răniții și bolnavii de tifos. După cum nota însăși Regina în memoriile sale, în dreptul zilei de marți, 9/22 mai 1917: „Am luat obiceiul de a păși foarte încet prin sălile bolnavilor, așa încât să nu li se pară că-mi fac vizita în grabă. Lucru ciudat, până și cei ce sunt în delir mă cheamă, parcă m-ar recunoaște instinctiv; acest fapt mă umple întotdeauna de o mirare înduioșată. Doctorii au încercat adesea să mă convingă să port mănuși de cauciuc când umblu printre bolnavii de tifos, dar eu mă împotrivesc, pentru că toți soldații îmi sărută mâna și nu pot să le dau să sărute o mână de cauciuc.”⁷

Însă planurile românilor au fost zădărnicate de izbucnirea revoluției bolșevice în Imperiul Țarist. Rusia țaristă și apoi a lui Kerenski, trecuse prin transformări interne majore, puterea fiind preluată de Lenin, bolșevicii finanțați de germani opunându-se războiului alături de „armatele asupritoare ale popoarelor”.

În martie 1918, a fost încheiată pacea separată dintre Rusia comunistă și Puterile Centrale, la Brest-Litovsk. Practic, prin ieșirea Rusiei din război, se prăbușea întregul Front de Est, iar România rămăsese singură să facă față dușmanului.

Retragerea rușilor din război și molima de tifos ce lovise atât soldații români, cât și populația civilă, au obligat guvernul român, refugiat în Moldova, să accepte Pacea de la Buftea-București, din mai 1918. Prevederile tratatului erau dezastruoase pentru țara noastră, care era obligată să retrocedeze cele două județe din sudul Dobrogei (Kaliacra și Durostor, ce formau Cadrilaterul), precum și o parte a Dobrogei de nord Bulgariei, restul pământului dintre Dunăre și Marea Neagră urma să fie controlat și ocupat de Germania și Bulgaria până la un tratat ulterior.

De asemenea, România urma să cedeze Austro-Ungariei controlul asupra trecătorilor din Carpați și România concesiona Germaniei toate exploatarea petroliere, pe 90 de ani.

Tratatul, deși ratificat de Parlament, nu a fost niciodată promulgat de Regele Ferdinand. Acest tratat a fost dur, dar nu un dictat, el a fost negociat. Centralii au tolerat și încurajat anexarea Basarabiei de către România, provincie istorică românească ce nu era promisă de Antanta, fiind teritoriul aliatului rus.

La capitularea Germaniei, 11 noiembrie 1918, România se afla în tabăra victorioasă.

Realizările incontestabile din timpul Regelui Ferdinand au fost făurirea României Mari, împroprietărirea țăranilor cu pământ și sufragiul universal, care îl înlocuia pe cel censitar.

Bibliografie :

- BĂRBULESCU, M., DELETANT, D., HITCHINS, K., PAPACOSTEA, Ș., TEODOR, P., (1998), *Istoria României*, Editura Enciclopedică, București.
BOIA, L., (2014), *Suveranii României – monarhia, o soluție?*, Editura Humanitas, București.
BUZATU, Gh., DOBRINESCU, V. F., DUMITRESCU, H., (1998), *România și primul război mondial*, Editura Empo, București.
CARS, G. D., ASA'D, D. (1995), *Inimoasele regine ale României*, Ed. Dorana, Brașov.
HITCHINS, K., (1996), *România: 1866-1947*, Editura Humanitas, București.

7 MARIA (1997), *Povestea vieții mele*, Volumul 3, Editura Eminescu, București.

IORGA, N., (1932), *România contemporană de la 1904 la 1930: Supt trei regi. Istorie a unei lupte pentru ideal moral și național*, București.

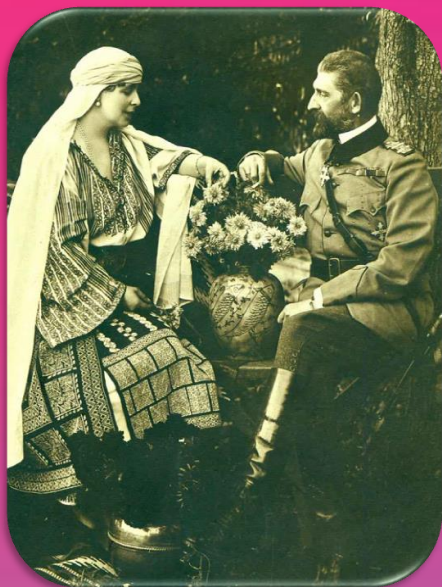
KIRIȚESCU, C., (1989), *Istoria războiului pentru întregirea României*, Editura Științifică și Enciclopedică, București.

MARIA (1997), *Povestea vieții mele*, Volumul 3, Editura Eminescu, București

SANDU, T., (2015), *La Roumanie, une victoire à la Pyrrhus*, « *Les cahiers Irice* », nr. 13, pag. 155-170.

SCURTU, I., ALEXANDRESCU, I., BULEI, I., MAMINA, I., (2001), *Enciclopedia de istorie a României*, Editura Meronia, București.

SUCIU, D., (1997), *Monarhia și făurirea României Mari 1866-1918*, Editura Albatros, București.

Regele Ferdinand și Regina Maria

Primul Război Mondial – un război de tranșee

Regina Maria la căpătâiul răniților

Generalul Henri Mathias Berthelot,
șeful Misiunii Militare Franceze în România

Despre fotografie, daghereotipie, calotipie și ambrotipie

Prof. Țurcaș Crina Valentina

Sir John Herschel (Fig.1) a folosit pentru prima oară termenul de „fotografie” (derivat din termenii grecești pentru „lumină” și „scriere”) în anul 1839, an în care procesul fotografic a devenit public. Pentru a fi posibilă realizarea fotografiei sunt combinate două procese distincte. Unul de natură optică. Vestita „cameră optică” exista de cel puțin patru sute de ani. În interiorul acesteia a fost păstrată o pictură a lui Leonardo da Vinci, datând din 1519. În acea perioadă, camera obscură era folosită numai pentru a menține picturile într-o formă cât mai bună și mai apropiată de realitate.

Fig.1 Sir John Herschel

Fig.2 Johann Heinrich Schulze

Al doilea proces a fost de natură chimică. Cu sute de ani înainte ca fotografia să fie inventată, oamenii au observat că unele culori sunt albite de soare, dar au fost subliniate anumite mici distincții între căldură, aer și lumină. Astfel, în anul 1600, Robert Boyle a raportat înnegrirea clorurii de argint (AgCl) la o anumită expunere, el tinzând să creadă că această schimbare a culorii era datorată în mare măsură expunerii la aer și în mică măsură expunerii la lumină. La începutul secolului al XVII-lea, Angelo Sala a evidențiat faptul că nitratul de argint era înnegrit de soare.

În 1727, Johann Heinrich Schulze (Fig.2) a descoperit că anumite lichide își schimbă culoarea când sunt expuse la lumină. La începutul secolului al XIX-lea, Thomas Wedgwood a realizat anumite experimente, el reușind să capteze imagini, dar acestea nu au putut fi păstrate, nefiind cunoscute la acea vreme modalitățile de menținere a acestora. Prima poză reușită a fost produsă în lunile iunie/iulie ale anului 1827 de către Niépce. Acesta a produs prima imagine fotografică în cameră obscură folosind *asfalt pe plăcuțe de cupru tratate cu ulei de levănțică*, procedeu ce impunea expuneri îndelungate - circa 8 ore.

Pe 4 ianuarie 1829, Niépce a fost de acord cu un parteneriat propus de Louis Daguerre. Niépce a murit la 4 ani după încheierea acestui parteneriat, dar Daguerre a continuat experimentele. Curând a descoperit o modalitate de dezvoltare a fotografiei, reducând timpul necesar expunerii de la 8 ore la doar o jumătate de oră. A descoperit, de asemenea, că o imagine poate fi permanentizată prin introducerea ei în sare. Având în vedere un raport al lui Paul Delaroche, un important savant la vremea aceea, privitor la această invenție, guvernul francez a

cumpărat drepturile de autor în iulie 1839. Detalii ale acestui proces au fost făcute publice în 19 august 1839 și Daguerre a numit această fotografie "Daguerreotype" (fig.3 - Imaginea prezintă o stradă aglomerată, dar din cauza timpului de expunere, de peste 10 minute, traficul în mișcare nu apare). Într-un daghereotip, imaginea se formează într-un amalgam de mercur și argint.

Vaporii de mercur produși de încălzirea mercurului lichid sunt folosiți pentru dezvoltarea plăcuței de cupru acoperită cu un strat de argint devenit fotosensibil prin tratarea cu vapori de iod, ceea ce duce la formarea de cristale de iodură de argint pe suprafața argintată. Timpul de expunere a fost redus ulterior folosind brom pentru a forma cristale de bromură de argint și înlocuind lentilele Chevalier cu lentile mai mari și mai rapide, proiectate de Joseph Petzval.

Imaginea se formează pe suprafața plăcii argintate care arată ca o oglindă. Ea se poate șterge ușor cu degetul și oxidează în aer, astfel încât de la început daghereotipurile se montau în carcase ermetice sau în rame acoperite cu sticlă. Vestea că „Daguerreotype” nu necesita cunoștințe de pictură și că oricine poate avea succes la fel de bine ca inventatorul a fost întâmpinată cu un entuziasm enorm și daguerreomania a devenit o nebunie peste noapte.

Fig.3 Boulevard du Temple, Paris, primăvara lui 1838 (prima fotografie a unei persoane).

Procedeul fotografic denumit „calotipie” (gr. kalos, însemnând „frumos”, și gr. tupos, „impresie”) a fost inventat de către britanicul William Henry Fox Talbot (fig.4) în august 1835. Cel mai vechi negativ cunoscut se numea „calotype”. Împreună, cele două invenții-daguerreotype și calotype - marchează anul 1839 ca an al inventării fotografiei. Calotypul era mic și de slabă calitate, dar până în anul 1840 a fost perfecționat treptat, iar în 1844 s-a reușit realizarea unei fotografii numite „condeiul naturii”.

Fig.4 William Henry Fox Talbot (11 februarie 1800 – 17 septembrie 1877)

Talbot și-a început experimentele fotografice în jurul anului 1834, cu câțiva ani înainte ca Louis Daguerre (inventatorul daghereotipiei) să-și expună primele fotografii, dar fără detalii legate de tehnica prin care le-a obținut. În 1839, Talbot prezintă Societății Regale imaginile sale realizate în ultimii cinci ani și detalii despre „desenul fotogenic”. În anul 1841, Talbot schimbă

denumirea procedurii din „desen fotogenic” în „calotipie” și își patentează invenția. Pe scurt, cu ajutorul unei pensule se umezea hârtia cu o soluție salină, după care se lăsa la uscat. Apoi, aceasta era umezită din nou cu soluție de nitrat de argint și iarăși se lăsa la uscat, rezultând în final o hârtie îmbibată în clorură de argint și fotosensibilă. Pentru obținerea unei imagini, expunerea dura cel puțin jumătate de oră. Ultimul pas consta în fixarea imaginii cu o soluție concentrată de hipiodură de potasiu. Marele avantaj al metodei lui Talbot constă în faptul că putea fi obținut un număr foarte mare de fotografii, suportul pe care se realizau acestea fiind hârtia, material ușor de găsit și de prelucrat. Dezavantajul era că toate imperfecțiunile hârtiei erau imprimate în fotografie. Oricum, pe baza acestei metode se realizează și acum fotografiile, desigur, cu toate perfecționările făcute de atunci.

Calotipia nu s-a bucurat de o popularitate la fel de mare precum rivala sa, daghereotipia, din mai multe motive: din cauza materialelor folosite în procedeu, expunerea era mult mai lungă; imperfecțiunile hârtiei scădeau considerabil calitatea imaginii finale - calotipiile nu erau la fel de clare precum daghereotipiile; unele imagini obținute prin calotipie se decolorau în timp; daghereotipia se bucura de o mai mare susținere. Totuși, calotipia avea și avantaje în fața daghereotipiei: exista posibilitatea de a reproduce un număr infinit de imagini cu ajutorul unui singur negativ; calotipiile aveau plaje de gri mult mai intense și nuanțe calde; imaginile dezvoltate pe hârtie erau ușor de examinat și mai puțin delicate.

În 1851, Frederick Scott Archer a deschis o nouă eră în fotografie, bazată pe un nou proces numit „collodion”. Prin intermediul acestuia se reducea timpul de expunere a fotografiilor la numai 2 sau 3 secunde, ceea ce a semnat un mare pas înainte în domeniul fotografiei.

O tehnică aparte în fotografie care se cuvine menționată este **ambrotipia**, tehnică de pionierat, folosită începând cu 1850 și până în jurul anilor 1900. Procedeu de realizare a unui ambrotip presupunea sensibilizarea cu halogeni de argint a unei suprafețe plate (sticlă, tablă sau plexiglass) și expunerea acesteia într-o cameră cu burduf. Considerată „**regina portretelor**” grație modului particular de a reda imaginea unei persoane, aceasta a fost ulterior înlocuită cu metoda bazată pe utilizarea plăcilor uscate cu gelatină.

Un nou progres a fost înregistrat în anul 1871, când Dr. Richard Maddox a folosit gelatina în realizarea fotografiilor. Se cuvine menționat că cel care a rămas în istorie ca producătorul filmului flexibil în 1884 a fost George Eastman.

Bibliografie selectivă:

1. <http://www.sinpro.ro/blog/henry-fox-talbot-si-calotipia>
2. Leslie Stroebel and Richard D. Zakia (1993) "The Focal encyclopedia of photography" (3rd ed.). Focal Press. p.6
3. Marignier, J.L., Niépce : L'invention de la photographie" (1999).
4. <https://en.wikipedia.org>

PENTRU ADOLESCENȚI ISTETI

- DESPRE NATURA -

Ungureanu Bianca Victoria, clasa a XI-a B și Țoghină Lidia, clasa a X- a A

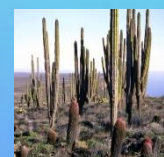
1. Orhideea este o plantă din familia Orchidaceelor. Această familie conține și o plantă agățătoare care ne dă:

- a)vanilia
- b)caramela
- c)cafeaua

2. Cactușii gigantici pot atinge înălțimi foarte mari și seamănă cu un copac. Ei pot să trăiască foarte mult:

- a)250 de ani
- b)350 de ani
- c)500 de ani

3. Când un vulcan intră în faza eruptivă, aruncă o masă lichidă incandescentă care se numește:

- a)piatră ponce
- b)magmă
- c)lavă

4. Dacă vrei să pictezi gazonul în verde, trebuie să amesteci următoarele culori:

- a)galben și albastru
- b)galben și cafeniu
- c)violet și cafeniu

5. Curmalele uscate sunt dulci și zaharate. Curmalele cresc în :

- a)tufișuri
- b)arbori foioși
- c)palmieri

6. În peșteri pot fi găsite pietre care par suspendate de plafon. Ele poartă numele de:

- a)stalacpică
- b)stalagmită
- c)stalactită

7. Arta creșterii arborilor pitici, numiți și bonsai, este originară din:

- a)Africa
- b)Indonezia
- c)Japonia

8. Studiul fosilelor poartă numele de:

- a)arheologie
- b)paleontologie
- c)grafologie

9. Cadranul solar servea altădată la aflarea orei. Cadranul solar datează de:

- a) 500 de ani
- b) 1.000 de ani
- c) 5.000 de ani

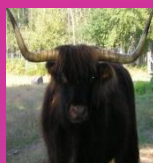
10. Unele plante aromatice, ca ginsengul, sunt cultivate mai ales pentru rădăcinile lor. De la care plante nu se consumă rădăcinile?

- a) hrean
- b) ghimbir
- c) scorțișor

11. În Tibet, oamenii cresc iaci, de la care folosesc lâna, pielea și laptele. O altă întrebuințare este:

- a) din coarnele lor se fac statuete
- b) excrementele lor folosesc drept combustibil
- c) copitele lor folosesc pentru obținerea unei pomezi

12. Migdalele sunt un ingredient important pentru unul dintre următoarele dulciuri:

- a) biscuiți
- b) marțipan
- c) ciocolată albă

13. Unde nu se găsesc oaze? În:

- a) Sahara
- b) Kalahari
- c) Himalaya

14. Omul folosește algele marine în multe feluri. Ele se usucă înainte de a fi prelucrate. În fabricarea cărui produs nu se folosesc?

- a) produse de baie
- b) budinci și înghețate
- c) coșuri

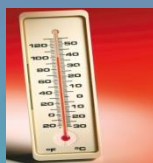
15. Temperatura normală a unei persoane adulte este de:

- a) 35°
- b) 36°
- c) 37°

16. Pentru măsurarea temperaturii exterioare se folosește un termometru. În tubușorul lui de sticlă urcă sau coboară un lichid în funcție de temperatură.

- a) mercurul
- b) alcoolul
- c) apa colorată

17. În timpul unei furtuni nu trebuie în niciun caz:

- a) să vă adăpostiți sub un arbore
- b) să vă culcați pe pământ
- c) să rămâneți în mașină

18. Kiwi este un fruct comestibil, dar există și un animal cu același nume:

- a)un fluture
- b)o pasăre
- c)un pește

19. Curcubeul este alcătuit din șapte culori. Ce culoare nu face parte din ele?

- a)indigo
- b)violet
- c)carmin

20. Fructele au un gust plăcut, dar sunt bune și pentru sănătate, deoarece sunt în general foarte bogate în vitamine. Vitamina C se găsește mai ales în citrice, dar există în cantitate mare și în:

- a)mere
- b)kiwi
- c)struguri

21. Atunci când o albină vrea să arate celorlalte locul unde a găsit hrana, ea:

- a)bâzâie
- b)zboară în cerc în jurul locului respectiv
- c)execută un dans în formă de 8

RĂSPUNSURI: 1a 2a 3c 4a 5c 6c 7c 8b 9c 10c 11b 12b 13c 14c 15b 16a 17a
18b 19c 20b 21c

JOCURILE MINȚII

ГООСЫГЕ ИИИИ

NU MĂ MAI PLECTISESC FĂRĂ
TABLETĂ, CALCULATOR
ȘI TELEFON!

Profesor Inginer
Mihăilescu Doina Victoria

În ziua de astăzi tinerii dedică foarte mult timp „statului pe internet”. Dacă îi întrebați, spun că o fac dintr-o mare plictiseală. Dar hai să vedem câteva modalități de a petrece „altfel” timpul liber, fără tabletă, calculator și telefon. Părinții lor apelau la o serie de jocuri recreative, care stimulau gândirea și constituiau premisele petrecerii timpului în mod plăcut alături de familie, colegi, prieteni, vecini etc.

Iată câteva dintre acestea:

1. Șahul

Șahul este, cu siguranță, unul dintre cele mai cunoscute jocuri din lume. Asta poate și datorită istoriei lui foarte îndelungate, dar și datorită stilului foarte interactiv și a posibilităților sale aproape infinite. Șahul are o istorie foarte lungă și specială. Se crede că acesta a apărut în India, în timpul Imperiului Gupta și apoi, în secolul al IX-lea, s-a răspândit și în vest. Bineînțeles, în timp au avut loc numeroase schimbări în forma și regula jocului, ajungându-se la ceea ce este în prezent.

De exemplu, mutarea pionului cu două câmpuri înainte a fost introdusă în anul 1280, în Spania. Regulile privind promovarea pionului au fost interzise destul de mult timp precum în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, când pionul era limitat la o captură prealabilă a unei piese. Bineînțeles, în prezent, pionul poate fi schimbat cu un cal, cu un nebun, cu un turn sau cu regina.

2. Jocul de bridge

Bridge este un joc de cărți între patru jucători. Se joacă cu un pachet întreg de cărți împărțite egal între jucători, care alcătuiesc două perechi adverse numite axe. Jucătorii aflați pe două laturi opuse ale mesei de joc constituie o pereche, de unde, probabil, denumirea de „bridge” (tradus din limba engleză cuvântul *Bridge* înseamnă *pod*).

3. Rummy

Rummikub sau **Rummy** este un joc cu piese (numite și *pietre*) pentru 2, 3 sau 4 jucători, inventat în Israel. El a fost inventat în jurul anului 1930 de către Ephraim Hertzano, născut în România și care mai apoi a emigrat în Israel.

4. Jocul de dame

Dame este un joc pentru două persoane bazat pe strategia jucătorilor. Jocul este mai puțin răspândit în Germania, fiind foarte popular în schimb Rusia și Olanda unde se organizează adevărate campionate.

5. Whist

Whist este un joc de cărți clasic, de levată, care a cunoscut perioada sa de glorie în sec al XVIII-lea și al XIX-lea, după care a fost detronat de bridge, al cărui strămoș este. Cu toate că regulile de joc sunt extrem de simple, jocul este destul de dificil.

6. Canastă

Canasta (/kə'næsta/Spaniolă pentru "coș") este un joc de cărți din familia de jocuri remi, fiind o variațiune a jocului 500 Rum. Chiar dacă există multe variante pentru 2,3,5 sau 6 jucători, este cel mai adesea jucat de către patru jucători împărțiți în două echipe care se joacă cu două pachete obișnuite de cărți. Jucătorii încearcă să facă teancuri de câte 7 cărți de același fel și „coboară” jucând toate cărțile din mână. Este singurul joc de echipă din familia Remi care a atins nivelul de joc clasic.

7. Yams

Yams sau **Iams** este un joc de zaruri creat de Milton Bradley. Ideea provine din jocuri anterioare precum Yacht și Generala . În joc sunt folosite câte cinci zaruri, urmărind completarea unui tabel prestabilit, scopul fiind de a avea un punctaj cât mai mare. **Yams** este un joc de societate caracterizat de noroc, strategie, probabilitate, atenție distributivă.

8. Kendama

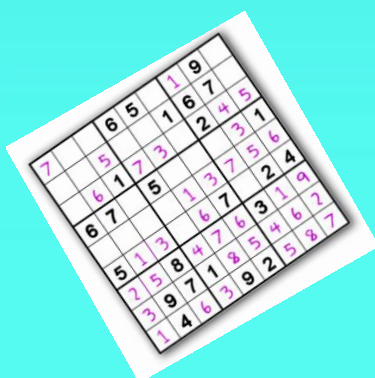
Kendama (jap. *けん玉*) este un joc de îndemânare tradițional japonez. Jocul este format dintr-o piesă de obicei din lemn, formată din țepușă și cupe. Acesta se numește țepușă, (*けん*, *ken*) și o bilă, (*玉*, *tama*) care în limba japoneză înseamnă dama; mai este formată dintr-o bucată de ață care este atașat kenul de dama de aici Kendama. Kendama este un joc de îndemânare care are un impact foarte mare în zilele noastre. Cu Kendama se pot face multe scheme.

9. Go

Go (în japoneză: 囲碁 *igo*, chineză: 圍棋 *wéiqí*, coreeană: 바둑 *baduk*) este un joc strategic pentru doi jucători, avându-și originea undeva în vechea China, între anii 2000 î.e.n și 200 î.e.n. Jocul își ia numele din termenul japonez 囲碁 *igo*, preluat în limba engleză sub forma *go*. Pe scurt, obiectivul jocului este de a delimita cu piesele proprii un număr cât mai mare de puncte. Regulile de joc sunt foarte simple și pot fi învățate cu ușurință. Totuși este un joc complex, comparabil în această privință numai cu șahul.

Și lista ar putea continua. Dacă nu vă atrag jocurile enumerate, apelați la jocul de Rebus, Integrame, Sudoku etc.. Dar cel mai bine, credeți-mă, recurgeți la jocuri sportive în aer liber: volei, basket, tenis de câmp, fotbal, tenis de masă sau mergeți la un bazin de înot, sală de gimnastică sau dansuri, patinoar, pârtie de ski și lista ar putea continua.

GOLFUL DE CUVINTE

Prof. Ing. Radu Farcaș

Golful de cuvinte este un joc enigmatic care constă în a ajunge de la un cuvânt la altul trecând printr-o serie de alte cuvinte, fiecare diferind de cel precedent printr-o literă. Jocul se prezintă cu un titlu (*Golf de cuvinte*), o grilă în care sunt înscrise din start prima și ultima noțiune (obligatoriu din aceeași sferă de activitate) și un text explicativ care se rezumă la o singură întrebare (gen „Cum ajunge X la Y?”).

Pentru ușurarea dezlegării, literele care se schimbă se înlocuiesc cu X, cu asterisc etc.

Schimbarea lor nu se face după o anumită regulă, dar este preferabil să se schimbe o singură dată. La fel ca la cuvintele încrucișate, nu se admit conjugări ale verbelor, cuvinte articulate sau inexistente în dicționarele uzuale.

Variante ale jocului pot fi realizate prin anagramare sau, mai greu, prin prezentare în versuri.

Exemplu: La moară (Golf de cuvinte)

Cum se obține TĂRÂȚA din SECARĂ?

S	E	C	A	R	A
				X	
		X			
	X				
			X		
T	A	R	A	T	A

S	E	C	A	R	A
S	E	C	A	T	A
S	E	R	A	T	A
S	A	R	A	T	A
S	A	R	I	T	A
T	A	R	A	T	A

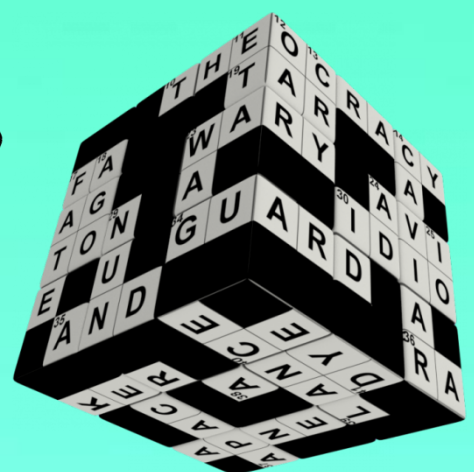
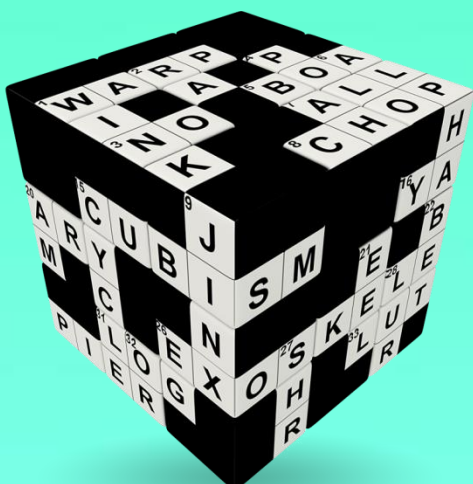
Soluție: SECARĂ, SECATĂ, SERATĂ, SĂRATĂ, SĂRITĂ, TĂRÂȚA

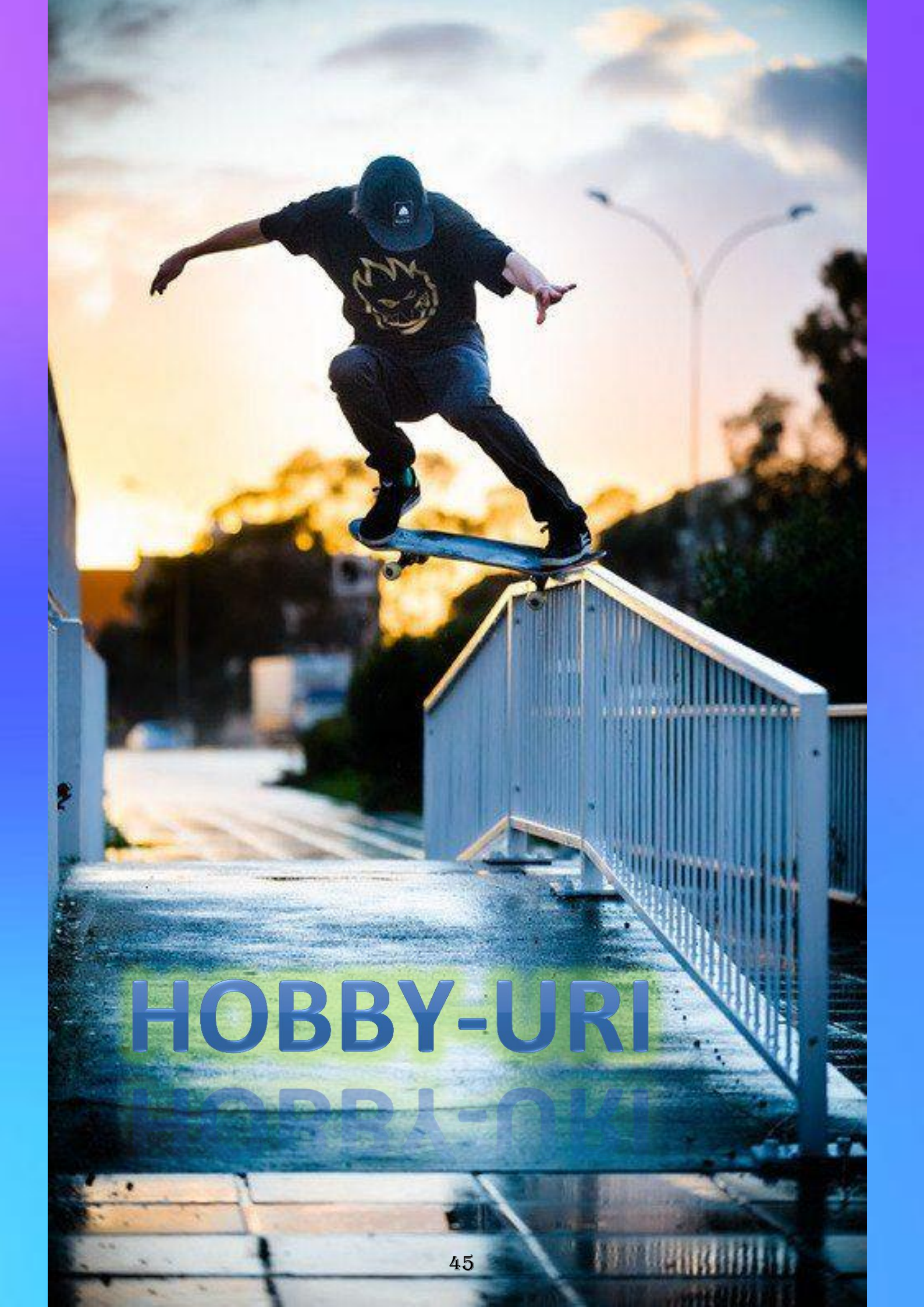
Vă propun spre rezolvare următorul joc:

Capitale europene (Golf de cuvinte)

Cum se ajunge de la Berna la Paris ?

B	E	R	N	A
X				
			X	
				X
P	A	R	I	S

A skateboarder wearing a black t-shirt with a yellow graphic, dark pants, and a black cap is performing a trick on a metal railing. The skateboarder is in mid-air, with the skateboard balanced on the railing. The background shows a sunset with orange and yellow clouds, and a street with a white railing and a street lamp. The overall scene is dynamic and captures a moment of action.

HOBBY-URI

HOBBY-URI

INTERVIU CU ION ANDREI, CLASA a IX-a D

Realizat de Georgescu Mariana, clasa a XI-a B

1. De ce înotul?

Deoarece înotul este un sport greu; ai nevoie de multă muncă și de o dorință imensă de a fi cel mai bun în ceea ce faci.

2. Cum a început această pasiune?

Această pasiune a prins contur într-o bună zi din joacă și, continuând acest sport, am observat că îmi place enorm. Stăteam ore în șir la piscină și nimeni nu mă putea convinge să plec acasă.

3. Cum arată un antrenament?

Un antrenament de performanță e dificil, se înoată peste 500 de metri, iar la fiecare tură trebuie să dai ce ai mai bun.

4. Ce calități trebuie să aibă un tânăr pentru a practica acest sport?

Cel mai important este să ai o atitudine de învingător, să fii un om capabil de renunțări, să nu fumezi, să nu bei, să nu te droghezi. Acest cocktail este girul performanței.

5. Care crezi că sunt calitățile tale?

Dacă ar fi să mă rezum doar la înot, aș putea spune că ceea ce mă caracterizează pe mine sunt înțelegerea și tehnica.

6. Care au fost cele mai frumoase momente din carieră?

Cel mai frumos moment a fost la Berlin, la cel mai mare concurs internațional de profil unde mi-a fost cântat imnul frumoasei noastre țări, România.

7. Care au fost cele mai dificile momente din carieră?

Clar, cel mai dificil moment a fost atunci când mai aveam 50 de metri până la final și am simțit cum mi s-a pus un nod în gât și am fost convins că o să pierd. Dacă stau să mă gândesc mai bine, momentul decisiv al carierei mele a fost când am avut mâna ruptă și a trebuit să renunț la pasiunea mea.

8. Descrie în 3 cuvinte sportul.

Muncă, dorință, înțelegere.

9. Ce s-ar întâmpla dacă nu ai mai practica acest sport?

Din păcate, chiar nu mai practic acest sport deoarece pentru mine este în continuare foarte dureroasă accidentarea care a condus la oprirea visului meu

DESPRE UN ALT FEL DE HOBBY - GRAFFITI

Ionescu Florin, clasa a X-a C

Salut, mă numesc Florin și de la vârsta de 13 ani am descoperit că am un hobby legat de graffiti.

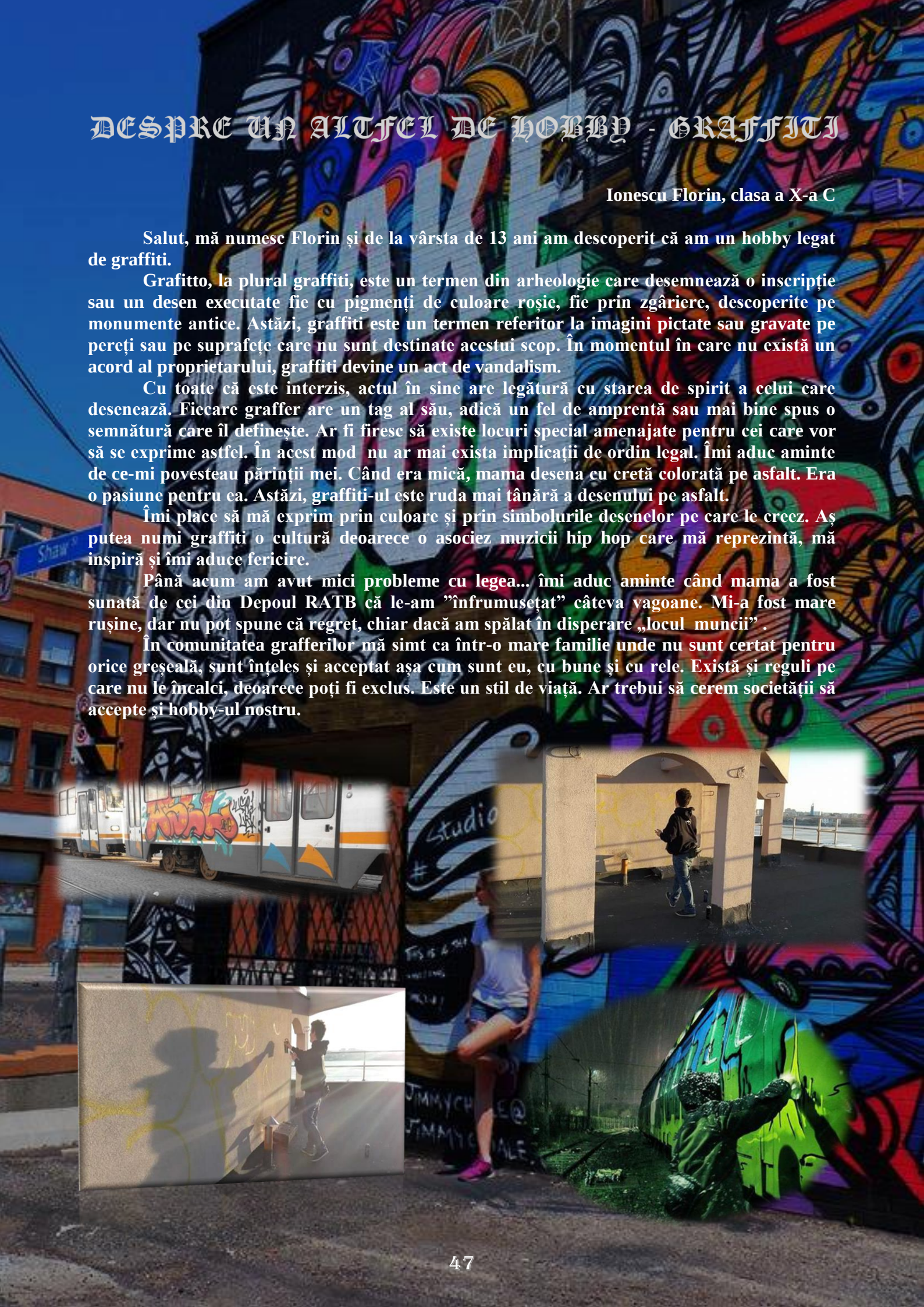
Grafitto, la plural graffiti, este un termen din arheologie care desemnează o inscripție sau un desen executate fie cu pigmenți de culoare roșie, fie prin zgâriere, descoperite pe monumente antice. Astăzi, graffiti este un termen referitor la imagini pictate sau gravate pe pereți sau pe suprafețe care nu sunt destinate acestui scop. În momentul în care nu există un acord al proprietarului, graffiti devine un act de vandalism.

Cu toate că este interzis, actul în sine are legătură cu starea de spirit a celui care desenează. Fiecare graffer are un tag al său, adică un fel de amprentă sau mai bine spus o semnătură care îl definește. Ar fi firesc să existe locuri special amenajate pentru cei care vor să se exprime astfel. În acest mod nu ar mai exista implicații de ordin legal. Îmi aduc aminte de ce-mi povesteau părinții mei. Când era mică, mama desena cu cretă colorată pe asfalt. Era o pasiune pentru ea. Astăzi, graffiti-ul este ruda mai tânără a desenului pe asfalt.

Îmi place să mă exprim prin culoare și prin simbolurile desenelor pe care le creez. Aș putea numi graffiti o cultură deoarece o asociez muzicii hip hop care mă reprezintă, mă inspiră și îmi aduce fericire.

Până acum am avut mici probleme cu legea... îmi aduc aminte când mama a fost sunată de cei din Depoul RATB că le-am "înfrumusețat" câteva vagoane. Mi-a fost mare rușine, dar nu pot spune că regret, chiar dacă am spălat în disperare „locul muncii”.

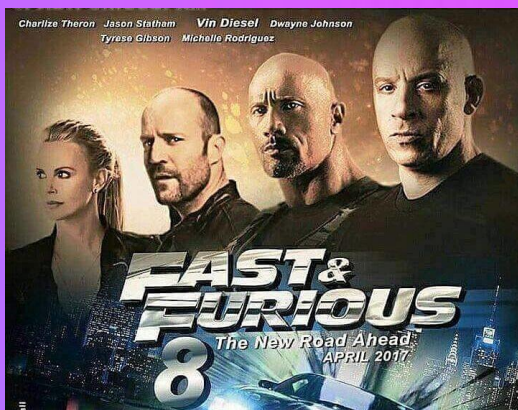
În comunitatea grafferilor mă simt ca într-o mare familie unde nu sunt certat pentru orice greșală, sunt înțeles și acceptat așa cum sunt eu, cu bune și cu rele. Există și reguli pe care nu le încalci, deoarece poți fi exclus. Este un stil de viață. Ar trebui să cerem societății să accepte și hobby-ul nostru.

UNDE PLECAM DE ACASA?

Propuneri lansate de Ion Ștefan, clasa a X-a D și Bucătaru Husein Geaferi, clasa a X- a A

FAST AND FURIOUS - 8

Este un film de acțiune american, regizat de Felix Gary Gray și scris de Chris Morgan. Este numărul 8 din franciza Fast and Furious. Actorii sunt Vin Diesel, Dwayne The Rock Johnson, Michelle Rodriguez, Tyrese Gibson, Chris „Ludacris” Bridges, Nathalie Emmanuel, Don Omar, Tego Calderon, Kurt Russel, Charlize Theron și Jason Statham. Filmul a fost lansat pe 13 aprilie 2017, după cum știți.

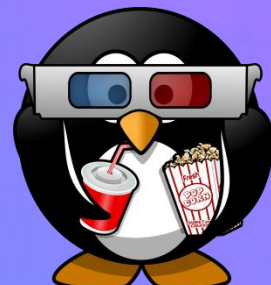
Dominic Toretto (Vin Diesel) este în luna de miere cu Letty Ortiz. Pe scurt, pentru ei începe o etapă din viață la care au visat mult timp. Din nefericire pentru ei, intervine o femeie în calea lui Dom. Urmează o serie de încercări grele în coasta Cubei, New York și chiar în câmpia înghețată din Marea Barents, pentru a opri o hacheriță care dorea să declanșeze haosul în toată lumea, pentru a-l „recupera” pe omul care a creat „familia” – pe Dom.

GODS OF EGYPT

Zeii Egiptului este un film american – australian de aventură, epic, fantastic din 2016, regizat de Alex Proyas. Rolurile principale le au: Brenton Thwaites, Gerard Butler, Nikolaj Coster, Courtney Eaton și Geoffrey Rush. Butler joacă rolul nemilosului Set care preia controlul Imperiului Egiptean, iar Thwaites preia rolul eroului muritor Bek care este partenerul Zeului Horus (Nikolaj Coster) în misiunea de a salva lumea de Set și de a-și recupera iubita, care era moartă.

ZORII DREPTĂȚII (2016)

Acest film a fost locul 2 în lume după filmul „Avatar”. Acțiunea se petrece la Metropolis, unde Superman îl înfruntă pe generalul Zod, iar Batman crede că Superman reprezintă un pericol pentru națiune, abuzând de puterea sa.

MECANIC 2 (2016)

Arthur Bishop este nevoit să călătorească prin mai multe țări de pe planetă ca să ducă la bun sfârșit trei asasinate care par să fie aproape imposibil de realizat și să facă ce știe el mai bine: să le facă să pară accidente. Acest lucru este necesar pentru a cruța viața iubitei sale.

BEN-HUR – PRINȚUL FUGAR (2016 film HD subtitrat)

Are la bază romanul din 1880 al lui Lew Wallace, Ben-Hur: A Tale of the Christ, cu evreul Ben Hur drept personaj central, un prinț al Ierusalimului trădat și vândut ca sclav. Povestea izbăvirii sale se dezvoltă în paralel cu cea a vieții și crucificării lui Iisus, care se întâmplă să activeze în aceeași regiune în care este obligat să își ducă existența și Ben Hur.

Glume culese de Ionel Robert, clasa a XI-a B

Doi liceeni discută:

- **Cu ce mergi la școală?**
- **Cu forța.**
- **Mă refeream la cum mergi.**
- **Bombănind.**
- **Mă, eu te întrebam cum ajungi acolo.**
- **Fără chef!**

- **Mamă, am învățat ieri la școală că apa nu are nici gust, nici miros și nici culoare, dar nu-i adevărat.**
- **De ce spui asta?**
- **Pentru că adineauri am pus apă în berea lui tata și a observat imediat.**

La ora de geografie:

- **Care este capitala Marii Britanii?**

Liniște...apoi o voce contrariată:

- **Ne-ați dat de învățat capitale de țări, nu de mări!**

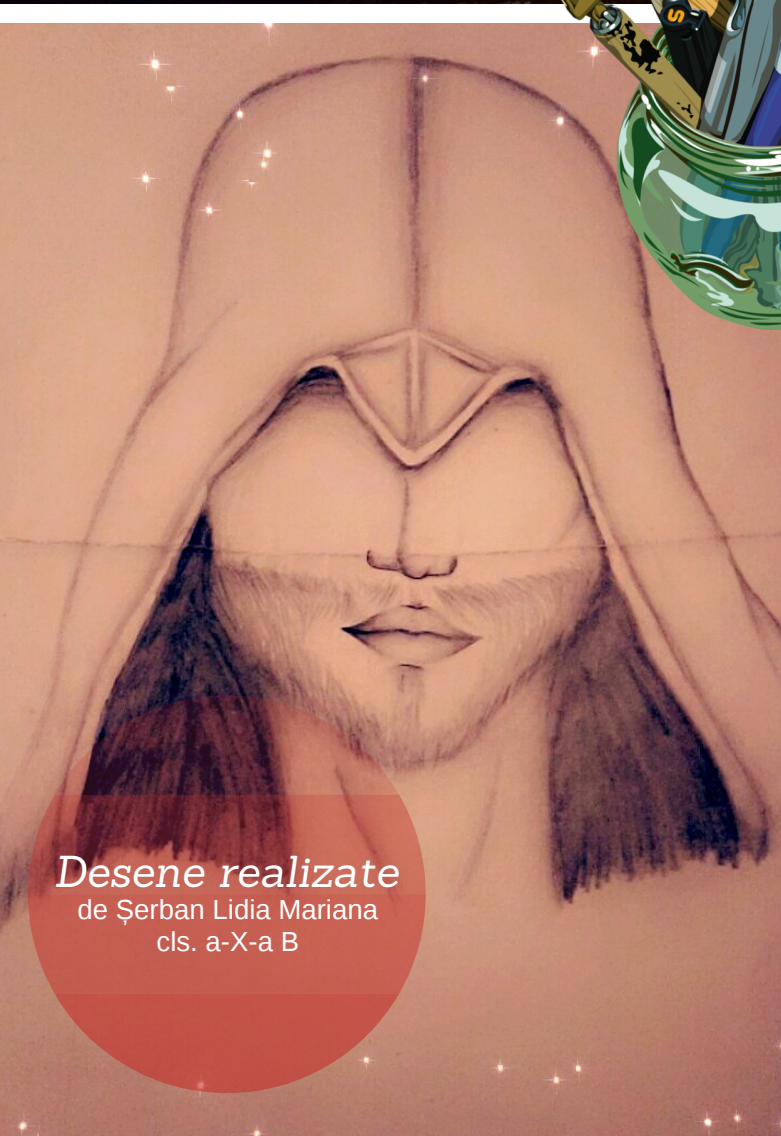
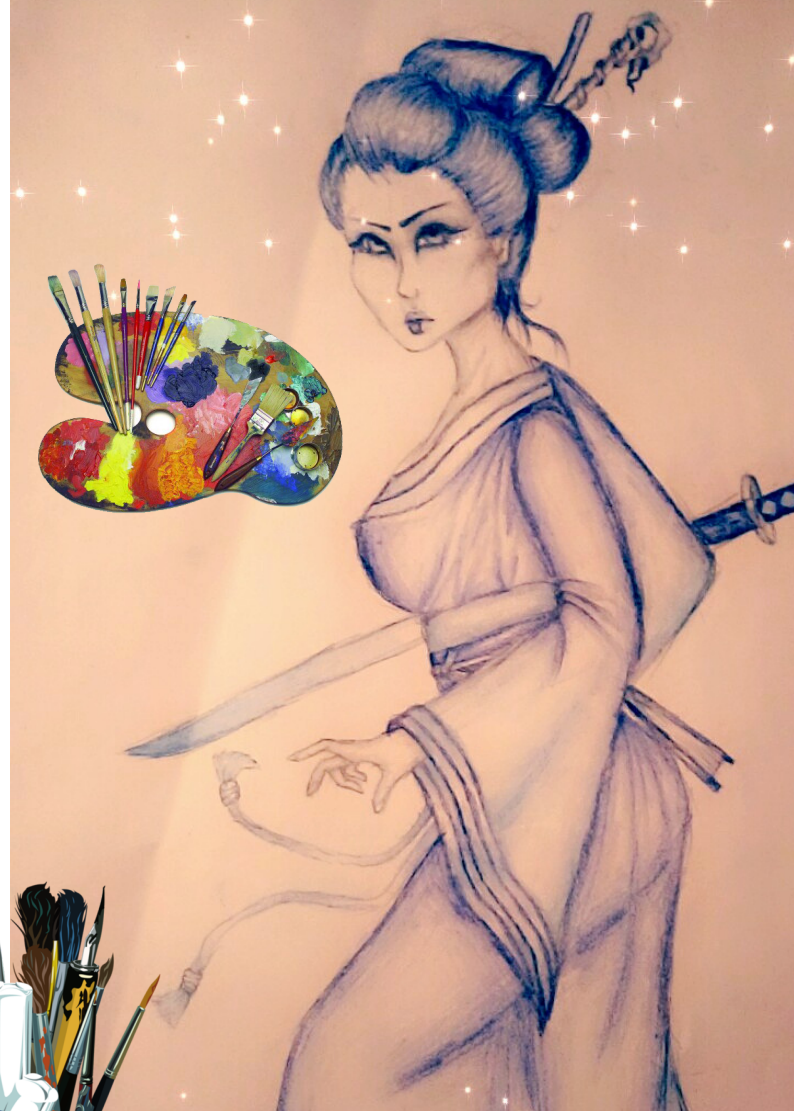
Gigel vine de la școală:

- **Bunicule, cine a înnegrit Marea Neagră?**
- **Altă întrebare n-ai găsit?**
- **Atunci spune-mi cine a omorât Marea Moartă.**

Scrisoare de la mama: „Dragul nostru, ne lipsești mult, și mie și lui taică-tu. Noi suntem bine, sănătoși. Tata și-a schimbat locul de muncă, iar sora ta s-a logodit. Cam astea sunt noutățile...Peste o oră punem masa, așa că te rugăm să ne faci bucuria să cobori din cameră și să mai lași naibii calculatorul. Mama”

SCHOOL HACKS!

1. After writing a paper, copy and paste it on to Google Translate, and listen to it to find mistakes.
2. Download the app PhotoMath!
It lets you take pictures of math problems, and teaches you the correct steps to solve the problem.
3. You're more likely to remember something that you wrote in blue ink than in black ink!
4. Peppermint stimulates the brain and helps with concentration.
5. While studying for a certain subject, pretend that you will have to teach the material! It helps you pay more attention!
6. Use wordhippo.com to find words that you can't think of, but can describe.
7. White text with black outline can be read with ANY color background!
8. Studying hard for 30 to 50 minutes at a time with 10 minute breaks in between is the most effective way to study.
9. Eating chocolate while studying will help the brain retain information easily!
10. Writing something out is equivalent to reading it 7 times!

Desene realizate
de Șerban Lidia Mariana
cls. a-X-a B